

HOE VIND IK GODS WIL?

(Finding God's Will)

Zac Poonen

INHOUD

VOORWOORD: DIT BOEK – EN JIJ

1. EEN PLAN VOOR JE LEVEN
2. VOORWAARDEN OM GODS WIL TE VINDEN
3. LEIDING DOOR HET INNERLIJK GETUIGENIS
4. LEIDING DOOR UITERLIJKE MIDDELEN
5. DE ROEPING VAN ONS BEROEP
6. ENKELE SLOTOVERWEGINGEN

VOORWOORD DIT BOEK – EN JIJ

Veel jonge gelovigen willen vandaag de dag graag weten hoe je de wil van God kunt vinden. Dit boekje is een poging om ze te helpen. Het is geen perfecte formule voor onfeilbare leiding, want die vinden we niet in de bijbel. We moeten oppassen dat we niet op mechanische wijze goddelijke leiding zoeken, maar op een geestelijke manier.

De bedoeling van dit boek is niet om je alle antwoorden te geven. Het voornaamste doel is je aan te sporen om meer afhankelijk te zijn van de Heilige Geest. Watchman Nee heeft gezegd: “Wij mensen moeten niet proberen ‘volmaakte’ boeken te maken. Het gevaar van zulke volmaaktheid is dat iemand het kan begrijpen zonder de hulp van de Heilige Geest. Maar als God ons boeken geeft, zullen dat altijd gebroken fragmenten zijn, niet altijd duidelijk of logisch, en zonder conclusies, en toch kunnen ze ons leven geven. We kunnen geen goddelijke feiten analyseren en systematiseren. Alleen de onvolwassen christen wil altijd intellectueel bevredigende conclusies hebben. Het Woord van God zelf heeft dit fundamentele karakter dat het altijd en wezenlijk tot onze geest en tot ons leven spreekt.”

Moge dit boek niet slechts informatie geven voor je verstand, maar boven alles leven aan je geest.

Ik heb niet de oudere bijbelvertalingen gebruikt, zodat de verouderde taal niet een belemmering vormt de ware betekenis van de Schrift te begrijpen. Ik heb gekozen voor moderne vertalingen (in het Nederlands de NBG). Ik hoorde eens een gewijzigde versie van Handelingen 8:30,31: Filippus vroeg de Ethiopische rijksgrote: “Begrijpt u wat u leest?” Deze antwoordde: “Hoe kan ik het begrijpen als iemand me geen moderne vertaling geeft?”

Ik ben dank verschuldigd aan een aantal dienstknechten van de Heere die het manuscript gelezen hebben en mij bruikbare suggesties aan de hand gedaan hebben.

Zac Poonen

EEN PLAN VOOR JE LEVEN

De grootste eer en het belangrijkste voorrecht voor de mens is de wil van God te doen. Dit was wat de Heere Jezus Zijn discipelen geleerd heeft. Hij heeft eens gezegd dat alleen zij die de wil van Zijn Vader deden het Koninkrijk der hemelen konden binnengaan (Mat. 7:21). Hij heeft ook gezegd dat Zijn ware broeders en zusters diegenen zijn die de wil van God doen (Mat. 12:50). Deze nadruk werd ook door de apostelen aan hun generatie doorgegeven. Petrus stelde dat God mensen vrijmaakt van de zonde zodat ze Zijn wil kunnen doen (1 Pet. 4:1,2). Paulus benadrukte dat gelovigen opnieuw geschapen zijn in Christus Jezus, zodat zij in de weg kunnen wandelen die God al voor hen uitgezet heeft. Hij spoorde daarom de Efeziërs aan niet dwaas te zijn, maar te verstaan wat de wil van de Heere voor hun leven is (Ef. 2:10; 5:17). Hij bad voor de christenen in Kolosse dat ze vervuld mochten zijn met de kennis van Gods wil. Hij zei hun dat zijn medewerker Epaphras ook voor hen bad dat ze volmaakt verzekerd zouden zijn van de wil van God (Kol. 1:9; 4:12). De apostel Johannes leerde dat alleen zij die de wil van God doen tot in eeuwigheid blijven (1 Joh. 2:17).

Deze nadruk is helaas zeldzaam in onze tijd. Vandaar de oppervlakkigheid en krachteloosheid van de doorsnee gelovige vandaag de dag. De mensen worden tot Jezus gebracht alleen om vergeving van zonden te ontvangen. In apostolische tijden werd de mensen gepredikt dat vergeving van zonden maar een voorspel was tot een leven dat toegewijd was aan de vervulling van de hele wil van God.

Handelingen 13:22 geeft de indruk dat David een man naar Gods hart was omdat hij verlangde al Gods bevelen te volbrengen. David zelf vertelt ons op een andere plaats dat hij lust heeft om Gods wil te doen (Ps. 40:9). Hij was geen volmaakt mens. Hij beging veel zonden, sommige heel ernstig, waarvoor God hem zwaar moest straffen. Toch vergaf God hem en had een welgevallen in hem, voornamelijk omdat David zo graag heel Gods wil wilde doen. Dit moedigt ons aan te geloven dat wij, ondanks al onze onvolkomenheden, ook mannen en vrouwen naar Gods hart kunnen worden – als ons hart er maar op gericht is Zijn wil te doen.

Het Nieuwe Testament spoort gelovigen aan te wandelen zoals Jezus wandelde en Zijn voorbeeld te volgen. Het principe dat Jezus' hele leven en bediening bepaalde, was de wil van de Vader te doen. Hij zette geen stap tenzij Zijn Vader Hem dat zei. En als Hij wel een stap deed, konden de pleidooien van Zijn vrienden evenmin als de dreigementen van Zijn vijanden Hem stoppen om te doen wat Zijn Vader van Hem vroeg. Zijn dagelijkse spijs was om de wil van Zijn Vader te doen (Joh. 4:34). Zoals mensen verlangen naar voedsel om hun lichaam te voeden, zo verlangde Hij de wil te doen van wie Hem gezonden had.

Elke gelovige hoort eenzelfde honger te hebben om de hele wil van God te doen. Hoe gemakkelijk is het te bidden: "Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel", en dan te doen wat ons aanstaat, zonder Gods leiding in ons dagelijks leven te zoeken.

Gods plan is het beste

Het is het toppunt van dwaasheid om Gods leiding niet te zoeken. Als je alleen midden in een dicht bos zou zijn op een aardedonkere nacht, en je weet niet welke kant je uit moet, zou je toch blij zijn als er iemand bij je was die elke meter van het bos kende en die je volledig kon vertrouwen. Je zou zonder vragen te stellen elke weg volgen die hij insloeg. Het zou dwaas zijn om zijn advies in de wind te

slaan en op eigen houtje verder te gaan in dat donkere dichte bos, vol verborgen gevaren. Toch doen veel gelovigen zo iets.

De toekomst die voor ons ligt is donkerder dan wat ter wereld ook. We kunnen niets zien van wat voor ons ligt. Toch moeten we vooruit. We komen vaak op kruispunten in ons leven waar we besluiten moeten nemen met verstrekkende consequenties. Beslissingen zoals de keuze van een loopbaan of van een levenspartner bepalen onze hele toekomst. Hoe kunnen wij op zulke momenten een besluit nemen? We weten niets van de gevaren en de verborgen valkuilen op elk pad. We weten niets van de strikken die Satan voor ons uitgezet heeft. En toch – we zullen moeten beslissen welke weg we inslaan.

Het is daarom niet alleen wenselijk, maar ook noodzakelijk voor ons om op zulke momenten iemand naast ons te hebben die we volledig kunnen vertrouwen, die de hele toekomst overziet. Zo'n persoon hebben we in de Heere Jezus Christus en Hij is meer dan verlangend om ons langs het veiligste en beste pad te leiden.

De bijbel leert dat God een specifiek plan voor ieder van ons heeft (Ef. 2:10). Hij heeft een loopbaan voor ons uitgestippeld, een levensgezel voor ons uitgekozen en zelfs gepland waar we zouden wonen en wat we elke dag moeten doen. In ieder geval is Zijn keus de beste, want Hij kent ons zo goed en Hij neemt iedere factor in beschouwing. Het is dus wijs om Zijn wil in alle aangelegenheden te zoeken – de belangrijke zowel als de minder belangrijke.

Als wij alleen de redeneringen van ons beperkt verstand en al wat onze gevoelens ons voorschrijven volgen, is dat niet alleen dwaas, maar ook gevaarlijk. Tenzij we gegrepen zijn door de overtuiging dat Gods plan inderdaad het beste is, is het niet waarschijnlijk dat we dat ernstig zoeken.

Velen hebben schipbreuk geleden in hun leven doordat ze de wil van God niet meteen al in hun jeugd hebben gezocht. Het is inderdaad “goed voor een mens dat hij een juk draagt in zijn jeugd” (Kl. 3:27). In Mattheüs 11:28-30 nodigt Jezus ons uit om Zijn juk op ons te nemen. Wat betekent dat? In de dorpen van India ploegen de boeren hun veld met een stel ossen. De twee ossen worden bij elkaar gehouden door een juk op hun nek. Als een nieuwe os getraind wordt om te ploegen, wordt hij samen met een ervaren os onder een juk geplaatst. Zo wordt de nieuwe gedwongen in *dezelfde richting* en in *hetzelfde tempo* te lopen als de oudere os.

Dit betekent het om het juk van Jezus op ons te nemen. We zullen moeten wandelen met Jezus op de weg die Hij wil; we mogen nooit voor Hem uit rennen om iets te doen zonder Zijn leiding en ook niet achterblijven als Hij oproept tot een nieuwe stap van gehoorzaamheid. Er zijn er maar weinig die deze betekenis van het juk begrijpen. En nog minder die bereid zijn het te aanvaarden. De os wordt door zijn eigenaar gedwongen om het juk op zijn nek te dragen. Maar Jezus *nodigt ons uit*. Er is geen sprake van dwang. Wat zijn we toch dwaas om deze uitnodiging af te wijzen! We nemen liever het zware juk van onze eigen wil met al zijn bijkomende frustraties, nederlagen en spijt, dan het lichte juk van Jezus dat ware vrijheid en diepe rust brengt! “Komt tot Mij, allen die zo hard zwoegen onder een zwaar juk, en Ik zal je rust geven. Draag Mijn juk ... en leer van Mij, (zoals de onervaren os leert van de oudere os) ... en je zult rust vinden voor je ziel, want Ik geef alleen maar lichte lasten” (Mat. 11:28-30, vrij vertaald).

We lezen van Henoch dat hij met God wandelde (Gen. 5:22), dat wil zeggen dat hij niet voor Hem uit snelde of achterbleef, maar in Gods aangewezen weg wandelde als onder het juk – driehonderd jaar lang. Als gevolg daarvan getuigde God dat Henoch Hem welgevallig was geweest (Heb. 11:5). Dit is de enige manier om God te behagen – door te leren en voort te gaan onder Zijn juk, in Zijn volmaakte wil. Alleen zo zullen we voor Hem kunnen staan zonder spijt, wanneer Hij weerkomt.

Gods plan missen

Het is mogelijk dat een gelovige Gods volmaakte wil voor zijn leven mist. Saul werd door God gekozen om koning te zijn over Israël, maar uiteindelijk, als gevolg van zijn ongeduld en ongehoorzaamheid moest God hem verwerpen (zie Sam. 13 en 15). Het is waar dat hij nog enkele jaren op de troon bleef, maar hij had Gods wil voor zijn leven gemist. Salomo is een ander voorbeeld. In zijn jonge jaren was hij God welgevallig, maar later werd hij afvallig doordat hij heidense vrouwen trouwde.

Twee keer in het Nieuwe Testament worden we aangespoord om de waarschuwing ter harte te nemen van het volk Israël dat omkwam in de woestijn. Gods volmaakte wil voor hen was dat ze Kanaän zouden binnengaan. Maar allen op twee na, misten het beste van God door ongeloof en ongehoorzaamheid (1 Kor. 10:1-12; Heb. 3:7-14). Veel gelovigen hebben op een soortgelijke manier Gods volmaakte plan voor hun leven gemist door ongehoorzaamheid en compromis – vaak in een huwelijk of in de keuze van een loopbaan.

G. Christian Weiss vertelt in zijn boek “De Volmaakte Wil van God” van een leraar op een bijbelschool die op een dag tegen zijn studenten zei: “Ik heb het grootste deel van mijn leven op Gods tweede keus geleefd.” God had hem in zijn jongere jaren geroepen om zendeling te zijn, maar hij had zich van die roeping afgekeerd vanwege zijn huwelijk. Daarna begon hij een zelfzuchtig zakenleven, hij werkte in een bank met als belangrijkste doel geld te verdienen. God bleef een aantal jaren tot hem spreken, maar hij weigerde toe te geven. Op een dag viel zijn kindje van een stoel en kwam te overlijden. Dit bracht hem op zijn knieën en na een hele nacht in tranen voor God doorgebracht te hebben, legde hij zijn leven volledig in Gods hand. Het was te laat om naar Afrika te gaan; die deur was gesloten. Hij wist dat dat Gods eerste keus voor hem geweest was, maar die had hij gemist. Alles wat hij nu kon doen was God vragen om de rest van zijn leven nuttig te mogen zijn. Hij werd leraar aan een bijbelschool, maar kon nooit vergeten dat dit slechts Gods tweede keus was.

Weiss vervolgt: “Ik heb vanaf die tijd talloze mensen ontmoet die een soortgelijk getuigenis hadden. Meestal gingen deze getuigenissen gepaard met bittere tranen. Hoewel God wegen heeft om zelfs hen te gebruiken die gezondigd hebben en voorbij gegaan zijn aan Zijn volmaakte wil, kan het leven toch nooit meer worden zoals Hij het in de eerste plaats bedoeld had. Het is diep tragisch om de volmaakte wil van God voor je leven te missen. Christenen, let op deze getuigenissen zodat jij niet ook Zijn eerste keus zult missen. God gebruikt ongetwijfeld elk leven dat aan Zijn hand wordt toevertrouwd, in welke levensfase dan ook, maar laten wij bij degenen horen die Zijn wil vroeg gezocht hebben en zich daaraan hebben overgegeven en zo die pijnlijke en schandelijke misser vermijden.”

We kunnen het overwinnende leven gewoon niet leven of optimaal door de Heere gebruikt worden of een zegen voor anderen zijn op een plaats die wij zelf uitkiezen. Sommigen mogen denken dat ze hun eigen loopbaan en woonplaats kunnen uitkiezen om dan te proberen daar waar ze zijn een getuige van de Heere te zijn. De Heere kan in Zijn barmhartigheid zulke gelovigen misschien op beperkte wijze gebruiken. Maar hun bruikbaarheid in Gods wijngaard zal slechts een fractie zijn van wat die had kunnen zijn als ze ernstig Zijn plan gezocht hadden en in het centrum van Zijn volmaakte wil gebleven waren. Beperkte geestelijke groei en vruchtbaarheid zijn de consequenties van een gedachteloos negeren van Gods wetten.

Als je God op een bepaald punt ongehoorzaam bent geweest, bekeer je dan *nu* voor het te laat is. Misschien is het mogelijk dat je teruggebracht wordt in de hoofdstroom van Gods plan voor jouw leven, zoals ook bij Jona gebeurde.

Ieder van ons heeft maar één leven. Zalig de man die, net als Paulus, aan het eind van zijn leven kan zeggen dat hij zijn loop ten einde gebracht heeft (2 Tim. 4:7).

“De wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid” (1 Joh. 2:17).

“Ziet dus nauwlettend toe, hoe gij wandelt, niet als onwijzen, doch als wijzen, u de gelegenheid ten nutte makende, want de dagen zijn kwaad. Weest daarom niet onverstandig, maar tracht te verstaan, wat de wil des Heeren is” (Ef. 5:15-17).

Samenvatting.

1. De Heere Jezus en Zijn apostelen leerden dat het voor een mens de grootste eer en het grootste voorrecht is om Gods wil te doen.
2. Het is dwaas de toekomst op ons eigen houtje in te gaan als God er op wacht om ons te leiden. Zijn plan is het beste. Als we ons aan Hem overgeven, kan Hij ons bewaren voor de strikken van de vijand.
3. Het is mogelijk om Gods wil voor ons leven te missen door nalatigheid of ongehoorzaamheid.

VOORWAARDEN OM GODS WIL TE VINDEN

We kunnen goddelijke leiding niet los zien van onze persoonlijke relatie met God. Velen verlangen de gaven maar niet de Gever. Als we graag leiding willen hebben, maar niet dorsten naar God zelf, zullen we niet de leiding krijgen die we zoeken.

Iemand moet in gemeenschap met God zijn om Zijn leiding in zijn leven te ervaren. Dit houdt in de eerste plaats in dat hij een levende relatie met Christus heeft door de wedergeboorte. Maar dat alleen is niet genoeg. Er zijn bepaalde andere wezenlijke voorwaarden waaraan voldaan moet worden om Gods leiding te kennen. Deze worden genoemd in twee schriftgedeelten, één in het Oude Testament en de andere in het Nieuwe Testament (Spr. 3:5,6; Rom. 12:1,2). We willen nu deze schriftgedeelten nader bezien.

Geloof

“Vertrouw op de Heere met uw ganse hart ... dan zal Hij uw paden recht maken”
(Spr. 3:5,6).

Er zijn velen die nooit Gods wil leren kennen, omdat ze eenvoudig niet geloven dat God hen wil leiden. Geloof is een allereerste vereiste als we Gods leiding zoeken. Met geloof bedoelen we niet alleen een verstandelijk accepteren van de waarheid, maar een vertrouwen in God dat door een persoonlijk kennen van Hem komt.

Wanneer het ons aan wijsheid ontbreekt (het kennen van Gods gedachten in een bepaalde situatie) worden we uitgenodigd God erom te vragen en we hebben de belofte dat Hij ons dat overvloedig zal schenken – mits we in geloof vragen. Degene die zonder geloof vraagt zal nooit iets ontvangen (Jak. 1:5-7). Jonge gelovigen denken misschien dat goddelijke leiding alleen beschikbaar is voor volwassen christenen die al vele jaren gegroeid zijn in de kennis van de Heere. Het is zonder meer waar dat hoe meer we met God wandelen, hoe beter we Zijn gedachten verstaan. Niettemin is het ook waar dat God al Zijn kinderen verlangt te leiden. Wat tegen Paulus gezegd werd geldt voor ons allemaal: “God ... heeft u voorbestemd om Zijn wil te leren kennen ...” In het Grieks houdt dat in dat dit in toenemende mate gebeurt, steeds duidelijker en beter (Hand. 22:14).

Een vader ontvouwt met blijdschap zijn wensen en plannen voor zijn kinderen aan hen – niet alleen aan de oudere maar ook aan de jongere. Zo is het ook met onze hemelse Vader. God heeft in Zijn Woord gezegd dat in deze tijd van het Nieuwe Verbond *al* Zijn kinderen – “van de kleinste tot de grootste” – Hem persoonlijk zullen kennen (Heb. 8:10,11). Ieder van ons kan tot Hem komen “in volle verzekerdheid des geloofs” dat Hij Zich erin verheugt Zijn wil bekend te maken aan Zijn zoekende kinderen.

In Hebrëen 11:6 lezen we dat het zonder geloof onmogelijk is God welgevallig te zijn. Het vers zegt dan verder dat wie tot God komt, moet geloven dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken. Het bewijs van iemands geloof is dat hij *volhardt in het gebed*. Degene die twijfelt houdt al gauw op met bidden. Maar wie gelooft klemt zich vast aan God *totdat* hij een antwoord krijgt. God beloont ernst omdat het de vrucht van een sterk geloof is. We kunnen niet iets kostbaars van God ontvangen zonder er eerst een intens verlangen naar te hebben. “Hij laaft de dorstende ziel en vervult de hongerende ziel met het goede” (Ps. 107:9). God heeft

gezegd: “Dan zult gij Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar Mij vraagt met uw ganse hart” (Jer. 29:13).

Is het niet zo dat toen wij Gods leiding zochten, we dat vaak halfhartig deden? Toen Jezus in de hof van Gethsemane de wil van de Vader zocht, bad Hij telkens weer “onder sterk geroep en tranen” (Heb. 5:7). Hoe oppervlakkig is ons zoeken daarbij vergeleken. Wij zoeken vaak Gods wil met niet meer ernst dan wanneer we een verloren dubbeltje zoeken! Geen wonder dat we Gods wil niet vinden. Als we de wil van God als de grootste schat op aarde zien, gaan we die met ons hele hart zoeken.

Geloven we echt dat God ijverige zoekers beloont? Dan zal ons geloof duidelijk blijken uit onophoudelijk gebed. Als ons hart brandt van ernstig verlangen om Zijn wil op elk terrein van ons leven te doen, zal God ongetwijfeld Zijn gedachten aan ons openbaren. Hij honoreert zeker een geloof dat zich vastklampt aan Hem totdat het een antwoord ontvangt.

In de bijbel wordt geloof vaak samen genoemd met *geduld* of *volharding*. Beide zijn noodzakelijk als we Gods beloften willen beërven (Heb. 6:12,15). David spoort ons aan (ongetwijfeld vanuit zijn eigen ervaring) om onze weg op de Heere te wentelen en op Hem te vertrouwen en stil te zijn voor de Heere en Hem te verbeiden. Hij verzekert ons dat Hij ons niet in de kou laat staan (Ps. 37:5,7). Een van de grootste verzoeken bij het zoeken van Gods leiding is je zorgen te maken en ongeduldig te worden. Maar het gelovige hart is altijd in de rust.

Er zijn sommige beslissingen waarvoor we niet hoeven te wachten op een volkomen duidelijke aanwijzing van de Heere. Als je bijvoorbeeld de wil van de Heere zoekt of je op de vijftiende of de zestiende van de maand op reis zult gaan, hoef je niet oneindig te wachten op een duidelijk antwoord van Hem.

Toch zijn er ook bepaalde beslissingen waarvoor we moeten wachten tot we volkomen duidelijkheid hebben over Gods wil. Als het om trouwen gaat, bijvoorbeeld, kunnen we ons niet permitteren onzeker te zijn. We moeten volkomen zeker zijn van Gods wil voordat we een beslissing nemen. Zo'n beslissing is duidelijk van grotere betekenis dan de eerste, omdat de gevolgen ervan ook veel verder strekken. Hoe belangrijker de beslissing, hoe langer we misschien moeten wachten om zeker te zijn van Gods wil.

Als we op de Heere vertrouwen hoeven we niet bang te zijn om te wachten. Dan trekken we niet iets naar ons toe voordat het Gods tijd is, omdat we bang zijn het beste te verliezen als we wachten. God is best in staat om op elk terrein het beste voor ons veilig te bewaren. Als we ongeduldig iets naar ons toe trekken, missen we zondermeer het beste van God. De bijbel zegt: “Zij die geloven, haasten niet” (Jes. 28:16).

In Psalm 25, de psalm bij uitstek over leiding, spreekt David telkens weer over wachten op de Heere (vs. 3,5,21). Niemand die op de tijd van de Heere wacht zal ooit spijt krijgen dat hij gewacht heeft, want “er is geen God buiten U, die optreedt ten behoeve van wie op Hem wacht” (Jes. 64:4; zie ook 49:23).

Vaak is het zo dat alleen als we wachten God Zijn gedachten aan ons duidelijk kan maken. James McConkey heeft in zijn boekje “Leiding” geschreven: “Soms komt er troebel water uit de kraan. Hoe maak je het schoon? Je zet een glas met het troebele water op de tafel. Langzamerhand zakt het bezinksel naar de bodem van het glas. Heel geleidelijk wordt het water helderder. Na een poosje is het zo helder dat het doorschijnend wordt. Dit gebeurde allemaal door simpel te wachten. Op het gebied van leiding geldt dezelfde wet. Hier geldt ook dat wachten Gods manier van bezinken is ... Terwijl we dat doen gaat het bezinksel langzaam naar de bodem. De onbelangrijke dingen nemen een ondergeschikte plaats in. De belangrijke dingen worden duidelijk. Wachten is de oplossing ... Het grootste deel van onze fouten ontstaat doordat we dit verwaarlozen. Haast is vaker een strik van Satan dan dat het noodzaak voor leiding is ...

Soms is onze radeloosheid zo groot dat het schijnt dat de leiding nooit komt. Voor zulke tijden heeft de psalmist een kostbare boodschap in zijn woorden over de nachtwakers. "Mijn ziel wacht op de Heere, meer dan wachters op de morgen" (Ps. 130:6). Hoe zien de nachtwakers uit naar de morgen? Het antwoord is viervoudig: -

Ze wachten in duisternis.

Ze wachten op iets dat langzaam komt.

Ze wachten op iets dat zeker komt.

Ze wachten op datgene dat als het komt, het licht van de dag brengt.

Zo is het met ons die op leiding wachten. Soms zijn we zo onthutst dat het lijkt alsof we in *totale duisternis* wandelen. Ook is het vaak zo als we wachten, zoals zij die wachten op de morgen, dat het eerste zwakke ochtendgloren *o zo langzaam* schijnt te komen! Maar we weten ook dat zoals er nog nooit een nacht geweest is die niet in de dageraad geëindigd is, ook onze nacht van onzekerheid zeker zal eindigen in het ochtendlicht van Gods leiding. Tenslotte, als het dan uiteindelijk komt, brengt het licht en zegen zonder mate, en zo is het ook, als onze door God gegeven leiding tenslotte doorbreekt, dat het onze wachtende ziel zo zal *verblijden* en ons bewolkte pad zo *verlichten*, dat we de lange dagen dat we in de duisternis wachtten bijna zouden vergeten."

Pas op voor haast! Ongeduld komt altijd voort uit ongelof. Er staat van de Israëlieten in de woestijn dat ze "niet wachtten op Zijn raad" (Ps. 106:13). Daardoor misten ze het beste van God. Moge God ons behoeden voor zo'n tragedie.

Wantrouwen aan onszelf

"Steun op uw eigen inzicht niet ... dan zal Hij uw paden recht maken" (Spr. 3:5,6).

Degene die zijn eigen natuurlijke wijsheid in geestelijke zaken niet wantrouwt, moet nog één van de fundamentele lessen van het christelijke leven leren. Weinig verstand kan een mens niet belemmeren om kennis van Gods wil te hebben, als hij maar op God leunt. Maar trots steunen op eigen slimheid en inzicht doet dat wel. Paulus zegt in Filippienzen 3:3 dat een gelovige gekenmerkt behoort te worden door gebrek aan vertrouwen in zichzelf.

Paulus was een groot intellectueel, maar ook hij moest zichzelf wantrouwen en op God steunen. Hij schrijft aan de Corinthiërs uit eigen ervaring: "Indien iemand onder u meent wijs te zijn in deze tijd, hij worde dwaas, om wijs te worden. Want de wijsheid van deze wereld is dwaasheid voor God" (1 Kor. 3:18,19). Wereldse wijsheid is een hindernis om Gods wil te kennen en moet daarom prijsgegeven worden.

Opdat deze laatste zin niet verkeerd begrepen wordt, wil ik die even toelichten. Wereldse wijsheid verwerpen betekent niet dat we ons verstand niet mogen gebruiken. Paulus gebruikte het zijne en het is ondenkbaar dat hij anderen vroeg hun verstand opzij te zetten. Wereldse wijsheid slaat dus niet op educatie en geleerdheid, want zowel de geleerde Paulus als de ongeletterde Corinthiërs aan wie hij schreef, moesten het prijsgeven. Het verwijst naar de mate van vertrouwen die we in onze eigen slimheid stellen, of we nu veel of weinig geleerd hebben. Het is een ziekte die zowel de geleerde als de ongeletterde kan treffen.

De bijbel vergelijkt gelovigen met schapen. Een schaap is een dwaas dier, niet in staat zijn eigen weg te vinden en heel erg kortzichtig. Zijn enige veiligheid ligt in het volgen van de herder, waar deze ook heen gaat. Dit is erg vernederend om toe te geven voor een zelfverzekerd mens. Zijn trots komt in opstand bij de suggestie alleen al dat hij dom zou zijn in geestelijke zaken. Toch is een volledig wantrouwen van het zelfleven een onvermijdelijke voorwaarde om Gods leiding in ons leven te kennen. David nam de plaats van een schaap in voor de Heere en ontving daardoor

goddelijke leiding. “De Heere is mijn Herder ... Hij voert mij ... Hij leidt mij ...” (Ps. 23:1-3).

Tenzij een mens zich vernedert en deze lage plaats inneemt, kan hij de wegen van God niet kennen. “Ootmoedigen doet Hij wandelen in het recht en Hij leert ootmoedigen Zijn weg”, zei David in Psalm 25:9. Zelfvertrouwen is dan misschien wel goed voor iemand in de wereld, maar zeker niet voor een kind van God. Dit is de reden waarom veel gelovigen Gods plan voor hun leven missen. Vol vertrouwen in hun eigen bekwaamheden, zoeken ze niet de wil van God. Ze vertrouwen op hun eigen inzicht en worden zo misleid.

God laat vaak mislukking en verwarring in ons leven toe om ons de totale verdorvenheid van ons hart en de onbetrouwbaarheid van ons feilbare verstand te doen inzien, zodat we de noodzaak leren ons meer en meer aan Hem vast te klampen. Een van de belangrijkste lessen die de Heere probeerde Zijn discipelen te leren, was dat ze zonder Hem niets konden doen (Joh. 15:5). Ze waren erg traag om dat te leren, en wij ook.

De nederige mens die zijn beperkingen inziet en volledig op God steunt, zal de goddelijke wil zonder moeite onderscheiden. De zelfverzekerde doctor in de theologie daarentegen, die op zijn bijbelschooltraining steunt, blijft rondtasten in de duisternis.

Gehoorzaamheid op elk terrein

“Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken” (Spr. 3:6).

Soms willen we wel Gods leiding op een bepaald punt weten, maar op andere terreinen liever niet. Bijvoorbeeld, we zoeken Gods wil ernstig wat betreft een huwelijk, maar niet op het punt van een baan. Of andersom. Of misschien zoeken we Gods leiding over hoe en wanneer we onze jaarlijkse vakantie zullen hebben, maar vragen we Hem nooit hoe we ons geld zullen besteden.

Dit komt omdat we geneigd zijn Gods leiding alleen te willen hebben als het goed uitkomt voor ons. Het duurt heel lang voordat de zelfzuchtige motieven totaal uit ons hart zijn gelouterd. We zoeken Gods wil in sommige dingen omdat we geen fouten willen maken die ons moeilijkheden of verlies kunnen bezorgen. Het motief is niet dat we God willen behagen, maar dat we een makkelijk en voorspoedig leventje zullen hebben. Vandaar dat we Gods leiding niet ontvangen, want Hij heeft alleen hun die Hem in *al* hun wegen kennen, beloofd te leiden, hun die Zijn leiding op elk terrein van hun leven met blijdschap aanvaardden.

Op veel terreinen heeft God Zijn wil voor ons al geopenbaard in de Schriften. De bijbel zegt bijvoorbeeld dat God wil dat wij heilig en dankbaar zijn: “Want dit wil God, uw heiliging” (dat is afgescheiden van de wereld en toegewijd aan Hem) ... “Dankt onder alles, want dat is de wil van God in Christus Jezus ten opzichte van u” (1 Thes. 4:3; 5:18).

Zo lezen we ook dat God verwacht dat we onze naasten liefhebben als onszelf (Rom. 13:9). Als wij Gods vergeving en verlossing ontvangen hebben, moeten we hetzelfde verlangen voor onze naasten. Gods wil wordt duidelijk geopenbaard in het Nieuwe Testament: wij moeten Zijn getuigen zijn (Hand. 1:8).

Onze naasten liefhebben houdt in dat in de eerste plaats hun geestelijke nood ons ter harte gaat, maar dat sluit hun andere noden niet uit. God heeft gezegd: “Ik wil dat je je voedsel deelt met de hongerige en in je huis ontvangt die hulpeloos, arm en berooid zijn. Kleed hen die het koud hebben en houd je niet verborgen voor je familieleden die je hulp nodig hebben. Als je deze dingen doet, zal God Zijn eigen Heerlijke licht over je doen schijnen. Als je dan tot de Heere roept, zal Hij antwoorden. “Ja, hier ben Ik” zal Hij al spoedig antwoorden. “Alles wat je

moet doen is ophouden de zwakken te onderdrukken, en ophouden vals te beschuldigen en anderen in een kwade reuk te brengen! Geef de hongerigen te eten! Help hen die het moeilijk hebben! Dan zal in de duisternis je licht schijnen en de donkerheid om je heen zal zo licht zijn als de middag. *En de Heere zal je voortdurend leiden*” (Jes. 58:7-11, vrij vertaald). Het is een vreugde voor God om Zijn gedachten te openbaren aan hen die onbaatzuchtig bewogen zijn met de nood van anderen.

Als wij de Heere op deze terreinen waar Hij Zijn wil al geopenbaard heeft niet gehoorzamen, kunnen we niet verwachten dat Hij ons op andere terreinen helpt. Het is een principe van goddelijke leiding dat God niemand nieuw licht geeft als hij het licht dat hij al heeft veronachtzaamt. God laat ons geen tweede stap zien voor we de eerste genomen hebben. “Als je *stap voor stap* gaat, zal Ik de weg voor je openen” (Spr. 4:12, Engelse parafrase). Hij is geïnteresseerd in elke stap die we doen. “Door de Heere worden de schreden van de man bevestigd, aan wiens weg Hij welgevallen heeft” (Ps. 37:23).

Hier is nog een belofte voor leiding voor degenen die gehoorzaam zijn. “Ik leer en onderwijs u aangaande de weg die gij gaan moet; Ik raad u; Mijn oog is op u. Weest niet als een paard, als een muilnier zonder verstand” (Ps. 32:8,9). (Het paard wordt gekenmerkt door ongeduld en wil altijd vooruit snellen, terwijl de muilezel gekenmerkt wordt door koppigheid, en vaak weigert om door te lopen. We moeten deze beide houdingen vermijden.)

God spreekt tot ons door ons geweten als wij ongehoorzaam zijn. Wij moeten dus altijd zorgvuldig acht slaan op de stem van ons geweten. Jezus heeft gezegd: “De lamp van het lichaam is uw oog. Indien dan uw oog zuiver is (en zijn functie volledig vervuld), is ook uw gehele lichaam verlicht” (Luk. 11:34). Wat bedoelde Jezus met het oog? In Mattheüs 5:8 verbindt Hij geestelijk zien met reinheid van hart. Het oog verwijst dus naar het geweten, dat, als het gehoorzaamd wordt, ons voortdurend tot reinheid van hart brengt.

Op zichzelf is het geweten niet de stem van God, want het wordt getraind en gevormd door de principes waarop iemand zijn leven bouwt. Maar als het voortdurend gehoorzaamd wordt en overeenkomstig het Woord gevormd wordt, zal het Gods norm in toenemende mate uitdrukken. De belofte in Lukas 11:34 is dus dat als wij ons geweten rein bewaren, Gods licht ons leven zal bestralen, en zo zullen we Zijn wil kennen. Als we niet naar de stem van ons geweten luisteren in ons dagelijks leven, zullen we niet de stem van de Geest horen als we Gods leiding zoeken. Onmiddellijke gehoorzaamheid aan God telkens wanneer Hij spreekt, is één van de geheimen van leiding.

Onlangs las ik van een 15 jarige jongen, blind vanaf zijn geboorte, die een vliegtuig bestuurde en veilig landde. Dat opmerkelijke feit kon gebeuren doordat hij elke opdracht die de instructeur hem gaf, onmiddellijk gehoorzaamde. Als wij de vele problemen van het leven onder ogen zien, voelen we ons misschien als een blinde die probeert een vliegtuig aan de grond te zetten op een onbekende en onzichtbare landingsbaan. Maar als wij de gewoonte ontwikkelen onmiddellijk gehoorzaam te zijn aan Gods geboden, zullen we merken dat we veilig landen.

Onvoorwaardelijke overgave

“Ik roep u er dan toe op, broeders, op grond van de ontfermingen van God, om uw lichamen aan God te wijden als een levend slachtoffer, heilig en voor God welgevallig, dat is uw redelijke godsdienst. En word niet aan deze wereld gelijkvormig, maar word innerlijk veranderd door de vernieuwing van uw gezindheid, om te kunnen onderscheiden wat de wil van God is, namelijk de goede en welgevallige en volmaakte” (Rom. 12:1,2 - HSV).

Het Nieuwe Testament spoort ons aan om dienstknechten (slaven in het Grieks) van de Heere te worden. Paulus noemde zichzelf een bereidwillige slaaf van Jezus Christus. In het Oude Testament waren er twee soorten knechten: de lijfslaaf en de gehuurde knecht. Een lijfslaaf, in tegenstelling tot de gehuurde knecht, werd nooit betaald. Hij was door zijn meester gekocht en betaald en als gevolg daarvan was alles wat hij was en bezat van zijn meester. Zo moet elke gelovige zichzelf beschouwen – als een lijfslaaf. Onze tijd, ons geld, onze talenten, familie, bezittingen, ons verstand en ons lichaam – alles – is van onze Heere en Meester, want het is rechtens van Hem omdat Hij het aan het kruis gekocht heeft (1 Kor. 6:19,20).

We worden daarom vermaand ons lichaam eens voor altijd tot een levend, heilig en God welgevallig offer te stellen, net als het brandoffer in het Oude Testament. Het brandoffer, in tegenstelling tot het zondoffer, werd in zijn geheel aan God geofferd en betekende de volkomen toewijding van de offeraar. Als iemand een brandoffer bracht, kreeg hij niets terug. God kon met dat offer doen wat Hij wilde. Het sprak van het kruis van Golgotha, waar de Heere Jezus Zich volkomen aan Zijn Vader geofferd heeft, en zei: “Vader, niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede”. Dat is wat het betekent om ons lichaam als een levend offer aan God te geven. Wij moeten sterven aan onze eigen wil en keuze hoe en waar ons lichaam door Hem gebruikt zal worden. Alleen zo kunnen we Zijn wil leren kennen.

Het ontbreken van zo'n overgave is meestal de belangrijkste reden waarom we Gods wil niet kunnen vinden. Onze overgave aan de Heere is vaak beperkt. We zijn niet werkelijk bereid *alles* wat God ons biedt te aanvaarden.

Ik heb eens een man ontmoet die bereid was elk beroep te aanvaarden, behalve christelijk werk. Ik heb hem gezegd dat het dit voorbehoud was waardoor God hem Zijn plan voor z'n leven niet duidelijk kon maken. Toen hij uiteindelijk alles aan de Heere overgaf, kreeg hij onmiddellijk een diepere zekerheid van Gods wil. God riep hem niet tot een bediening in het evangelie, maar Hij wilde dat hij gewillig zou zijn.

Velen die tot God komen onder het voorwendsel dat ze graag Zijn wil willen weten, willen eigenlijk alleen maar Zijn goedkeuring over de weg die ze zelf al voor zich hebben gekozen. Vandaar dat ze geen antwoord van Hem krijgen. Onze problemen met leiding zouden heel gauw opgelost zijn, als we ons maar zonder enige reserve aan onze Heere zouden geven en zeggen: “Heere, ik ben bereid *alles* te aanvaarden, als U mij maar verzekert dat het Uw wil is. Kiest U maar voor mij, mijn Heere. Ik heb zelf geen voorkeur in deze zaak.” Het was Abrahams bereidheid *overall* heen te gaan en *alles* voor God te doen, *wanneer ook*, die hem tot “de vriend van God” maakte.

George Müller uit Bristol was een man met een groot geloof en iemand die de wil van God met opmerkelijke nauwkeurigheid kon verstaan. Hij heeft in dit verband gezegd: “Eerst probeer ik mijn hart zo ver te brengen dat het geen eigen wil meer heeft in een bepaalde zaak. Negentig procent van de problemen bij de mensen ligt juist hier. Negen van de tien moeilijkheden worden overwonnen als ons hart bereid is Gods wil te doen, *wat het ook moge zijn*. Als iemand werkelijk zo'n gesteldheid heeft, duurt het meestal maar even om Zijn wil te kennen.”

Sommigen willen eerst Gods wil weten voor ze beslissen of ze wel of niet zullen gehoorzamen. Maar God openbaart Zijn wil niet aan zulke mensen. Jezus heeft gezegd: “Indien iemand diens wil doen wil, zal hij weten ...” (Joh. 7:17). Alleen een bereidheid om *alles* te doen, wat God ook gebiedt, zal ons in staat stellen te weten wat Zijn volmaakte wil is. Dit is evenzeer van toepassing bij kleine dingen als bij grote.

Vernieuwd in ons denken

“En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt erkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene” (Rom. 12:2).

Wereldgelijkvormigheid stopt onze geestelijke oren dicht, zodat we Gods stem niet horen. Iedereen die in deze wereld leeft wordt beïnvloed door de geest van de wereld. Er is niemand die ontkomen is aan de invloed daarvan. Van onze kinderjaren af neemt ieder van ons dag aan dag, in meer of mindere mate de geest van deze wereld in zich op, door wat we horen, zien en lezen. Dit beïnvloedt vooral ons denken en ons verstand. De beslissingen die wij dan nemen, komen voornamelijk voort uit wereldse overwegingen.

De Geest van God die in ons komt wonen als we wedergeboren worden, gaat in tegen de geest van deze wereld en verlangt daarom ons denken totaal te vernieuwen. Gods uiteindelijke doel voor ons is dat we gelijkvormig gemaakt worden aan het beeld van Zijn Zoon. Dit is het primaire deel van Zijn wil voor ons allemaal. Al het andere – met wie we trouwen, waar we gaan wonen en werken – is secundair. Al Gods handelen met ons is op dit doel gericht – dat wij zoals Jezus worden (zie Rom. 8:28,29). Maar dat kan alleen in ons bereikt worden als we de Heilige Geest toestaan ons denken dagelijks te vernieuwen. Hoe meer ons denken zo vernieuwd wordt, hoe nauwkeuriger we de wil van God op de kruispunten van ons leven zullen kunnen verstaan.

Wereldsgezind zijn is in wezen niet iets uiterlijks – zoals naar allerlei films kijken, drinken, roken, dure en modische kleren en juwelen dragen of verkwistend leven. Dit kan een werelds mens wel kenmerken, maar het zijn alleen de uiterlijke uitdrukkingen van zijn werelds denkproces. Gelijkvormigheid aan de wereld bestaat in wezen in iemands gezindheid en openbaart zich op verschillende manieren, met name in zijn beslissingen. Bijvoorbeeld als hij een baan of carrière op het oog heeft, zal hij voornamelijk geleid worden door factoren als salaris, promotiekansen, gemak enzovoort. En als hij nadenkt over een huwelijk, wordt hij beïnvloed door dingen als familiestatus, positie in het leven, lichamelijke knapheid of rijkdom.

Aan de andere kant moeten de beslissingen van een gelovige in de eerste plaats bepaald worden door geestelijke factoren, hoewel andere overwegingen niet aan de kant geschoven moeten worden. De eer van Gods naam en de uitbreiding van Zijn koninkrijk komen op de eerste plaats. Daarom heeft de Heere ons geleerd om eerst te bidden: “Uw Naam worde geheiligd” en pas dan: “Uw wil geschiede”.

Het proces van het onderkennen en uitsluiten van wereldse motieven is van levensbelang als we Gods wil willen kennen. Als we zeggen: “God heeft me geleid” terwijl onze motieven zelfzuchtig zijn, is dat godslastering. Het is in zulke gevallen veel beter te zeggen dat het onze beslissing was, in plaats van Gods naam ijdel te gebruiken en onze wereldse gezindheid te bekleden met een mantel van geestelijkheid. We winnen niets door anderen, of zelfs onszelf, slechts te overtuigen dat we Gods wil doen. God kunnen we per slot van rekening niet voor de gek houden. Zoals de bijbel zegt: “Al iemands wegen zijn rein in zijn ogen, maar de Heere toetst de geesten”, en: “Elke weg van een mens is recht in zijn ogen, maar de Heere beproeft de harten” (Spr. 16:2; 21:2).

De vernieuwing van ons denken heeft als gevolg dat we beginnen te denken zoals de Heere denkt en situaties en mensen te zien zoals Hij ze ziet. Het denken van Paulus was zo vernieuwd dat hij durfde te zeggen dat hij de gezindheid van Christus had, en dat hij niet langer vanuit puur menselijk gezichtspunt naar mensen keek (1 Kor. 2:16; 2 Kor. 5:16). Zijn gebed voor de gelovigen in Kolosse was dat ze ook zo veranderd zouden worden: “Daarom houden ook wij sedert de dag, dat wij dit gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat gij met de rechte

kennis van Zijn wil vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht” (Kol. 1:9).

Zo'n verandering in ons denken zal ons in staat stellen te weten wat God behaagt en wat niet, en zo zullen we Zijn wil gemakkelijk kunnen onderscheiden in de verschillende situaties die we onder ogen moeten zien. Gods belofte voor ons in het Nieuwe Testament is: “Want dit is het verbond ...: Ik zal mijn wetten in hun verstand leggen, en Ik zal die in hun harten schrijven” (Heb. 8:10; 10:16). Zo'n vernieuwing geeft ons niet alleen inzicht in Gods wil, maar ook in Zijn methoden en Zijn doel. We willen niet alleen weten *wat* God ons wil laten doen, maar ook *hoe* Hij dat wil, en *waarom*. Het doen van Gods wil kan slaafs zijn als we Gods doel daarmee niet verstaan en waarderen. Als we die wel waarderen, wordt de wil van God voor ons wat die ook voor Jezus was – een vreugde. Door onze onwetendheid wat betreft Gods natuur zijn we bang voor Zijn wil. Als we Hem beter zouden kennen, zouden we alles wat Hij van ons vroeg met blijdschap doen.

Hoe kan ons denken vernieuwd worden? Een vrouw die een innige harteband heeft met haar man, leert door de jaren heen steeds meer zijn denken en doen kennen. Ditzelfde geldt ook voor de gelovige en zijn God. De nieuwe geboorte is als een huwelijk met de Heere Jezus. Van dat moment af behoren we in innige gemeenschap met de Heere te wandelen en dagelijks naar Zijn stem te luisteren.

We moeten Hem dagelijks tot ons hart laten spreken, door Zijn Woord zowel als door de tuchtiging van beproevingen die Hij in ons leven toelaat. We zullen merken dat we op deze wijze steeds meer veranderd worden naar het beeld van onze Heere (2 Kor. 3:18). Als we onze dagelijkse stille tijd met Gods Woord en ook onze gebedsgemeenschap met de Heere verwaarlozen, is het buitengewoon moeilijk Gods gedachten te leren kennen. Het overpeinzen van Gods Woord kan onze verwrongen en kromme manier van denken recht maken en ons tot geestelijke mensen maken die gevoelig zijn voor Gods stem.

We kunnen de stem van de Heere alleen herkennen door ons eraan te gewennen ernaar te luisteren. Een nieuwe bekeerling vroeg eens aan een oudere dienstknecht van God waarom hij de stem van de Heere niet kon horen, terwijl Jezus toch gezegd had: “Mijn schapen horen naar Mijn stem”. De man antwoordde: “Ja, het is waar dat Zijn schapen Zijn stem kennen, maar het is ook waar dat de lammetjes het moeten leren.”

Een zoon herkent de stem van zijn vader heel gemakkelijk omdat hij die zo vaak gehoord heeft. Net zo kunnen we door voortdurend naar de stem van de Heere te luisteren, Zijn stem onderscheiden van al het geroezemoes van andere stemmen die in onze oren klinken als we Gods wil zoeken. Als je gewend bent naar de stem van de Heere te luisteren, dan is Zijn belofte in een noodsituatie: “Wanneer gij rechts of wanneer gij links zoudt willen gaan, zullen uw oren achter u het woord horen: Dit is de weg, wandelt daarop” (Jes. 30:21).

Als we echter *alleen* naar de Heere gaan in noodsituaties, is het niet waarschijnlijk dat we Zijn stem horen. Sommige van Gods kinderen zijn zo druk dat ze geen tijd hebben om in hun dagelijks leven naar de Heere te luisteren, en toch willen ze in tijden van crisis onmiddellijk Zijn wil weten. Iemand heeft van zulke gelovigen gezegd dat de geest van hun gebeden in een noodsituatie zoiets is als: “Heere Jezus, ik ben verschrikkelijk druk geweest en heb niet veel tijd gehad om met U te spreken. Vergeef me. Maar nu, Heere, zit ik in een netelige situatie en ik moet in deze belangrijke zaak morgenochtend om tien uur Uw wil weten. Dus, alstublieft Heere, schiet op en openbaar het aan mij. Amen.” Zó wordt Gods wil niet geopenbaard, en ook zeker niet aan zulke mensen.

Dagelijkse gemeenschap met God in overpeinzing en gebed is van levensbelang als we Gods leiding in ons leven willen kennen.

Samenvatting

Als we Gods wil willen vinden, moeten we eerst voldoen aan de volgende voorwaarden:

1. We moeten geloven dat God Zijn wil aan ons *wil* openbaren. Zo'n geloof wordt gekenmerkt door ernstig verlangen en volharding. We moeten bereid zijn te wachten op Gods tijd.
2. We moeten onze eigen slimheid wantrouwen en nederig steunen op God. We hoeven onze verstandelijke vermogens niet aan de kant te zetten, maar ons vertrouwen moet op God zijn en niet op onszelf.
3. We moeten bereid zijn Gods wil op *elk* terrein van ons leven te doen en niet slechts op enkele punten. We moeten gehoorzaam zijn aan het licht dat God ons al heeft gegeven en te allen tijde ons geweten rein bewaren.
4. We moeten ons onvoorwaardelijk aan God overgeven en bereid zijn *alles* te accepteren wat Hij voor ons uitkiest.
5. Wij moeten dagelijks met God wandelen en luisteren naar wat Hij te zeggen heeft. Zo moeten we Hem toestaan ons denken te vernieuwen en ons te bevrijden van ons werelds denkpatroon.

LEIDING DOOR HET INNERLIJK GETUIGENIS

Nu we het onderwerp van de middelen waardoor God ons leidt gaan bespreken, moeten we goed in gedachten houden dat bijbelse principes belangrijker zijn dan de ervaringen, zelfs van godvruchtige mannen en vrouwen. God laat Zich in Zijn werk niet beperken door een of ander patroon dat wij Hem voorschrijven. Hij is soeverein en kan soms verkiezen om op bovennatuurlijke wijze Zijn leiding te geven in plaats van volgens het normale patroon. Hij leidde Israël in de woestijn door een wolkkolom en een vuurkolom, maar die methode hield op toen ze Kanaän binnentrokken. In de Handelingen der apostelen vinden we ook een paar gevallen van buitengewone leiding. Een engel sprak tot Filippus en zei dat hij Samaria moest verlaten en naar de woestijn gaan (8:26). Petrus zag een visioen waarin God hem openbaarde dat hij het evangelie aan de heidenen moest brengen (10:9-16). Maar dat zijn eerder uitzonderingen dan regel.

We kunnen niet volledig uitsluiten dat God ook vandaag Zijn kinderen op een dergelijke wijze leiding geeft. Maar in Handelingen zijn zulke voorbeelden zeldzaam. In dit boek spreken we alleen over de normale wijze van leiding.

In het Oude Testament lijkt het vinden van Gods wil heel gemakkelijk. De wet van Mozes was duidelijk en specifiek in veel dingen. De Israëlieten in de woestijn hoefden alleen maar te letten op de wolkkolom overdag en de vuurkolom 's nachts. Ze hoefden niet geestelijk te zijn om te weten wanneer en waarheen op te trekken. Ze hadden alleen goede ogen nodig! Als de hogepriester Gods wil moest zoeken, was alles wat hij moest doen de Urim en de Tummim te werpen in de tegenwoordigheid van de Heere en het antwoord kwam als "ja" of "nee". Het was heel eenvoudig, omdat het uiterlijk was en gemakkelijk waargenomen kon worden door de natuurlijke zintuigen van de mens.

Vertrouwen op de Heilige Geest

Het lijkt daarentegen voor ons in deze tijd veel moeilijker om Gods wil te kennen. De reden daarvan is dat God wil dat wij voor onszelf "onderkennen wat de wil van God is" (Rom. 12:2). De Heilige Geest woont nu in de gelovige om zijn Gids te zijn en Hij is in de plaats gekomen van al die externe manieren om leiding te ontvangen in het Oude Testament. Dat was voor de onmondigen. Innerlijke leiding is voor de volwassen christen – en zo verlangt God al Zijn kinderen nu in deze tijd te leiden.

Als we Gods wil zoeken, moeten we in onze geest kunnen vernemen wat de Heilige Geest zegt. Daarom is het wezenlijk dat we zoeken naar de vervulling met de Heilige Geest. De bijbel zegt: "Weest daarom niet onverstandig, maar tracht te verstaan wat de wil van de Heere is ... en wordt vervuld met de Geest" (Ef. 5:17,18). Ook de woorden in Lukas 4:1 zijn betekenisvol: "Jezus nu, vol van de Heilige Geest ... werd door de Geest geleid in de woestijn." Heel Zijn leven hier op aarde werd de Heere Jezus alleen geleid door het innerlijk getuigenis van de Heilige Geest – nooit door menselijke pressie of raad, en zelfs niet door een sympathiek beroep op Hem.

Deze gevoeligheid voor de stem van de Geest werd ook aangetroffen bij de eerste christenen. In Handelingen zien we Filippus handelen op grond van de innerlijke roepstem van de Geest, door zich bij de wagen van de Ethiopische staatsman te voegen (Hand. 8:29). We zien Petrus, die de innerlijke stem van de Geest gehoorzaamt, die hem naar het huis van Cornelius leidt (Hand. 10:19,20), en de leiders in de gemeente van Antiochië, die het getuigenis van de Heilige Geest in

hun geest opmerkten en de roeping van Paulus en Barnabas voor zendingswerk bevestigden (Hand. 13:2).

Dezelfde Geest verlangt ook vandaag ieder van ons in elke beslissing te leiden.

De stem van de Geest herkennen

De Heilige Geest spreekt tot ons door een innerlijke druk op onze geest, en niet zozeer door een hoorbare stem. Hij spoort ons *innerlijk* aan om een bepaalde beslissing wel of niet te nemen. Normaal is dit het resultaat van veel tijd die in gebed wordt doorgebracht, waarin we de voor- en nadelen van de beslissing biddend overwegen. De Heilige Geest kan ons echter ook een plotselinge drang geven om ergens heen te gaan of iets te doen. Maar plotselinge ingevingen om iets absurds te doen, kunnen ook van de duivel komen – of van onszelf. We moeten dus voorzichtig zijn. *De Heilige Geest zal ons in geen geval ooit tegen de bijbel in leiden.*

We kunnen de stem van de Heilige Geest onderscheiden door de toenemende druk die Hij uitoefent op onze geest en de toenemende vrede die Hij geeft in ons hart als wij voor de zaak bidden. “De gezindheid van de Geest is leven en vrede” (Rom. 8:6). De stem van de duivel jaagt ons meestal op en gaat vaak gepaard met dreigementen van oordeel als we niet meteen gehoorzamen. God geeft ons altijd voldoende tijd om dingen te overwegen en om zeker te zijn van Zijn wil.

Bij sommige gelegenheden kan de Geest ons leiden iets te doen wat we met ons verstand niet volledig kunnen vatten. Stephen Grellet, een Amerikaanse prediker, werd eens door de Geest geleid naar een zeker houthakkerskamp, dat hij verlaten aantrof. Maar hij was zo zeker van zijn leiding dat hij de lege eetzaal binnenging en daar zijn preek hield. Vele jaren later kwam een man bij Grellet in Londen. Hij bracht hem het bewuste incident in herinnering en zei dat hij de kok in dat kamp geweest was en op die dag daar in zijn eentje was. Hij had zich verstopt achter een raam en naar de preek geluisterd. Hij had zich bekeerd en was de Heere gaan dienen. Zo’n leiding is echter buitengewoon zeldzaam.

Het is vaak niet gemakkelijk om de stem van ons hart te onderscheiden van de stem van de Geest, want ons hart is zo misleidend. Als we bijvoorbeeld een levenspartner zoeken, kunnen we gemakkelijk de emotionele druk en de groeiende gevoelens van vrede en blijdschap bij elke overweging van de voorgenomen stap, voor het getuigenis van de Heilige Geest aanzien. De kans dat we misleid worden is echter aanzienlijk minder als wij onze motieven onderzoeken en zeker zijn dat we alleen de eer van God zoeken en bereid zijn te aanvaarden wat *Hij* voor ons kiest. Als deze overgave ontbreekt of als de motieven egoïstisch zijn, gaat het gewoonlijk mis.

Gods wil kan soms overeenkomen met wat wij graag willen, maar het kan ook zijn dat het ons niet aanstaat. We moeten niet denken dat Gods wil altijd de moeilijkste weg is. Ook hoeft het niet de makkelijkste te zijn. Als wij in een moeilijke situatie zijn of een zware baan hebben, kunnen we verzocht worden om daarvan weg te lopen. Dit kan gemakkelijk worden aangezien voor de leiding van de Geest. Bij zulke gelegenheden, als wij twijfelen, is het beter de moeilijkste weg te kiezen en God te vertrouwen dat Hij ons genade geeft om Christus’ overwinning in onze situatie te laten zien.

Eén praktische stap als je een beslissing moet nemen zou kunnen zijn een balans op te maken. Trek een verticale lijn over een vel papier en schrijf aan de ene kant alle redenen op om iets bepaalds *wel* te doen en alle redenen om het *niet* te doen aan de andere kant. Bid dagelijks over deze redenen en herzie de lijst indien nodig. Wees oprecht bereid beide kanten te aanvaarden. Als je blijft bidden, zal de Heilige Geest getuigen in jouw geest over wat je moet doen.

Het belang van de Geest

Het is wezenlijk dat we het belang inzien van het innerlijk getuigenis van de Heilige Geest, want dit is het belangrijkste middel waardoor God Zijn kinderen vandaag leidt. We moeten te allen tijde de innerlijke aansporingen van de Geest als wel de innerlijke weerhoudingen gehoorzamen. Het is niet voldoende dat een christen geleid wordt door het principe van goed en kwaad. Dat is het niveau van het Oude Testament. Wij zijn in het Nieuwe Verbond geroepen om op een hoger niveau te leven – immers, we delen het leven van God zelf en worden geregeerd door dat leven. Deze twee niveaus worden gesymboliseerd door de twee bomen in de Hof van Eden, de boom der kennis van goed en kwaad en de boom des levens. Het is goed om een zedelijke wet te hebben die ons zegt wat goed is en wat kwaad, en volgens die norm te leven. Maar dat is terugkeren tot het leven “onder de wet”. De christelijke norm is hoger (Mat. 5:17-48).

Watchman Nee schrijft in zijn boekje “Twee gedragsprincipes”: “Het is verbazingwekkend dat het doel van zo vele christenen niets anders is dan het zich aanpassen aan bepaalde uiterlijke maatstaven, hoewel wat God ons bij onze wedergeboorte gegeven heeft, niet een nieuw stel regels en bepalingen is, waaraan wij moeten voldoen. Hij heeft ons niet naar een nieuwe Sinaï gebracht, om ons daar een nieuw stel geboden te geven met hun “gij zult” en “gij zult niet”. ... Als christen bezit u nu het leven van Christus en u moet dus aandacht schenken aan de reacties van Zijn leven. Wanneer u een bepaalde handelwijze of activiteit overweegt, en er is een opspringen van leven binnenin u, wanneer er een positieve reactie is van het innerlijke leven, wanneer “de zalving” binnenin u is (1 Joh. 2:20,27), dan kunt u met vertrouwen de beoogde koers vervolgen. Uw innerlijk leven heeft u dat te kennen gegeven. Maar als dat leven van binnen begint te kwijnen, dan kunt u weten dat de handelwijze die u overwoog vermeden moet worden, hoe goed deze u persoonlijk ook voorkwam.

Laten wij toch vooral beseffen dat het gedrag van menig niet-christen bepaald wordt door het principe van goed en kwaad. Waarin verschilt dan de christen van de niet-christen, wanneer beiden door hetzelfde principe worden beheerst? Gods Woord toont ons duidelijk dat de christen beheerst wordt door het leven van Christus en niet door ethische beginselen. Er is iets levends binnenin de christen, dat positief reageert op wat van God is en negatief op wat niet van Hem is. Wij moeten dus goed op onze innerlijke reacties letten ... We mogen niet geleid worden door uiterlijkheden, of door redeneringen, hetzij van onszelf of van anderen. Anderen keuren misschien iets goed, en wanneer wij het pro en contra tegen elkaar gaan afwegen, beoordelen wij het misschien ook als goed, maar wat zegt ons innerlijke leven hiervan?

Zodra u tot het besef bent gekomen dat het leven de beslissende factor is bij alles wat met het gedrag van een christen te maken heeft, weet u dat u niet slechts alles moet vermijden wat kwaad is, maar ook alles wat alleen maar uiterlijk goed is. Alleen wat voortkomt uit het christelijke leven is christelijk gedrag; daarom kunnen wij niet meegaan met elke handelwijze die niet ontspringt aan het leven. ... Veel dingen zijn goed naar menselijke maatstaven, maar naar goddelijke maatstaf zijn zij verkeerd, omdat het goddelijke leven erin ontbreekt. ... Gods weg voor ons leven leren wij niet kennen door uiterlijke tekenen, maar door innerlijke registratie. Het pad van de christen wordt aangegeven door vrede en blijdschap in de geest. ... Het is een feit dat de Heere Jezus Christus in de gelovige woont en dat Hij Zich voortdurend in ons uitdrukt, en daarom moeten wij fijngevoelig worden voor Zijn leven en leren onderscheiden wat dat leven zegt.”

Moge God ons helpen om deze les te leren.

Samenvatting

1. God leidt ons zelden op spectaculaire wijze. In deze tijd van het Nieuwe Testament leidt God ons door de Heilige Geest. Dus moeten wij de vervulling met de Heilige Geest zoeken.
2. De Heilige Geest spreekt tot ons door een innerlijke druk op onze geest. Deze druk neemt toe als wij in gebed op God wachten.
3. Om de stem van de Geest van andere stemmen te onderscheiden, moeten we onze motieven onderzoeken of zij wel zuiver zijn.
4. Een balans opmaken om de voor- en nadelen van een voorgenomen beslissing te evalueren, kan ons helpen Gods wil te vinden.
5. We moeten veel waarde hechten aan het innerlijke getuigenis van de Heilige Geest, want dit is in deze tijd Gods belangrijkste middel om ons te leiden. God verwacht van ons dat wij ons hierdoor laten leiden in ons dagelijks leven en niet slechts door morele wetten.

LEIDING DOOR UITERLIJKE MIDDELEN

Wanneer we Zijn leiding zoeken spreekt de Heilige Geest ook tot onze geest door de volgende uiterlijke middelen:

1. Het onderricht van de bijbel.
2. Het getuigenis van de omstandigheden.
3. Het advies van andere gelovigen.

Als we de wil van God nauwkeurig hebben vastgesteld, zal het getuigenis van de Heilige Geest door deze uiterlijke middelen overeenkomen met Zijn innerlijk getuigenis in onze geest.

Het bijbels onderricht

De bijbel is gegeven om ons te onderwijzen in de juiste leer en ons op te voeden in de gerechtigheid (2 Tim. 3:16,17). In een aantal zaken wordt Gods wil daar al duidelijk geopenbaard.

Bijvoorbeeld, als je een huwelijk overweegt met een ongelovige (al is dat ook een naamchristen en een regelmatige kerkganger) is het Woord van God heel duidelijk: “Vormt geen ongelijk span met ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeen met wetteloosheid?” (2 Cor. 6:14).

Zo ook, als een broeder in materiële nood verkeert, leert de bijbel duidelijk dat we hem moeten helpen (Jak. 2:15,16; 1 Joh. 3:17). Of als je een geschil hebt met een medegelovige en je wilt weten of je de zaak al of niet voor de rechter zult brengen, zegt de bijbel nadrukkelijk “Nee” (1 Kor. 6:1-8). De bijbel leert ook dat liegen en stelen altijd verkeerd zijn (Ef. 4:25,28). Als er verwijdering is ontstaan tussen jou en een andere gelovige, laat de bijbel opnieuw geen plaats voor twijfel over wat je moet doen. Je moet naar hem toe gaan en je verzoenen. Jij moet het initiatief nemen, zelfs al is het de schuld van de ander (Mat. 5:23,24).

Als we een contract hebben getekend of een zakelijke relatie aangegaan zijn, hoeven we Gods wil er niet over te zoeken of wij het contract kunnen verbreken of uit de relatie stappen, als we ergens anders een aantrekkelijker aanbod tegenkomen. De bijbel zegt dat de persoon die met God leeft en tot zijn schade heeft gezworen, dat niet mag veranderen (Ps. 15:4) en ook dat leugenlippen de Heere een gruwel zijn, maar dat wie trouw handelen, Hem welgevallig zijn (Spr. 12:22). Het is een schande als een gelovige zijn woord niet houdt.

Behalve specifieke geboden geeft het Woord van God ook leidende principes. Over het gokken bijvoorbeeld, om snel rijk te worden, zegt Spreuken 28:22: “Een man, boos van oog, hunkert naar rijkdom, en hij weet niet, dat gebrek hem zal overkomen” (vgl. Spr. 13:11; 28:20; 1 Tim. 6:9-11). Uit deze teksten blijkt duidelijk dat God het niet goedkeurt dat een gelovige deelneemt aan een loterij of aan gokken of wedden.

Gods Woord is inderdaad een lamp voor onze voet, om ons voor struikelen te bewaren (Ps. 119:105). Bij bijzondere gelegenheden kan God Zijn leiding aan ons bekend maken door een bepaald schriftgedeelte in ons dagelijks bijbellezen. Maar we moeten oppassen, want we zijn vaak geneigd om in een gedeelte iets te leggen wat er in wezen niet staat. Meestal worden zulke bijbelverzen onder onze aandacht gebracht zonder dat we ernaar op zoek zijn. Het is heel onverstandig om in onze bijbel te zoeken naar suggestieve bijbelverzen, want dat is niet het doel van stille tijd, en we kunnen dan gemakkelijk misleid worden. Ik heb eens gehoord van een jongeman die stapelverliefd was op een meisje dat Patience (volharding, geduld)

heette. Op zoek naar een bijbelse rechtvaardiging voor zijn verlangen om met haar te trouwen, kwam hij deze tekst tegen: "You have need of patience" ("gij hebt volharding nodig"). Dit beschouwde hij als een duidelijk bewijs dat God hem aanmoedigde om door te gaan! Ons hart is bedrieglijk en de duivel is een subtiel vijand. We moeten voor beide op onze hoede zijn.

God kan ons in Zijn bovennatuurlijke wijsheid leiden door een vers dat uit zijn verband wordt gehaald, maar dit is eerder uitzondering dan regel. En als God zo'n methode gebruikt, is het meestal alleen om de leiding die wij via normale kanalen ontvangen, te bevestigen. We moeten zulke verzen nooit de enige basis voor leiding maken in een zaak.

Het getuigenis van de omstandigheden

God is de Voorzienigheid. Hij kan onze omstandigheden leiden en daardoor Zijn wil te kennen geven. Hij laat ons bepaalde dingen overkomen om de leiding die we door het getuigenis van de Geest ontvangen hebben te bevestigen of ons tegen te houden van een verkeerde beslissing. Zoals George Müller gezegd heeft: "Het *stoppen* van een goed man, alsook de *stappen* (schreden) worden door de Heere bevestigd" (zie Ps. 37:23).

We moeten niet vergeten dat Satan ook tot op zekere hoogte omstandigheden kan leiden, om ons op een verkeerd spoor te zetten. Velen zijn misleid bij het kiezen van een levenspartner doordat ze zich lieten leiden door omstandigheden die de duivel gebracht had om ze in de val te laten lopen! De manier om aan zijn bedrog te ontkomen is door aan de voorwaarden voor leiding te voldoen zoals we die in hoofdstuk twee genoemd hebben.

Omstandigheden die God geleid heeft, moeten aanvaard worden in volle overgave, terwijl die die door de satan bepaald zijn, weerstaan moeten worden. Als we niet zeker zijn, kunnen we zoiets bidden als "Heere, ik weet niet of deze situatie van U is of van Satan. Maar ik wil echt Uw volmaakte wil doen, wat het ook kost. Behoed mij voor misleiding, waardoor ik het beste van U zou missen. Als dit van U is, aanvaard ik het met vreugde. Als het van Satan is, weersta ik hem en bind hem in Uw naam." De Heere zal onze weg beschermen en alle dingen doen meewerken ten goede als we oprecht zijn en *leven naar Zijn geboden* (Spr. 2:8; Rom. 8:28). Satan verhinderde Paulus naar Thessalonica te gaan, maar Timotheüs ging in zijn plaats en Gods voornemen werd toch vervuld (1 Thes. 2:18; 3:1,2).

In het boek Handelingen zien we een paar gevallen van leiding door omstandigheden. God gebruikte vervolging om de gemeente vanuit Jeruzalem te verstrooien, ter wille van de verspreiding van het evangelie (Hand. 8:1). Paulus en Barnabas trokken van de ene plaats naar de andere als de vervolging zo toenam dat het geen zin had om te blijven (Hand. 13:50,51; 14:5,6,19,20). Dit kwam overeen met wat de Heere zelf gedaan had (Mat. 10:23; Joh. 7:1). God gebruikte een hongersnood om Paulus en Barnabas naar Jeruzalem te brengen (Hand. 11:28-30), waar ze de kracht van voortdurend en aanhoudend gebed leerden kennen (Hand. 12:5). Toen ze terugkwamen in Antiochië brachten ze deze geest van gebed over op hun medewerkers en dit leidde uiteindelijk tot uitbreiding van het werk naar verre streken (Hand. 12:25-13:3).

Moeilijke omstandigheden in Filippi werden door God gebruikt om Paulus en Silas te leiden het evangelie aan een gevangenebewaarder in nood te verkondigen (Hand. 16:19-34). De laatste acht hoofdstukken van Handelingen laten zien hoe God omstandigheden gebruikte om Paulus het evangelie te doen verkondigen aan een aantal mensen die hij normaal nooit ontmoet zou hebben (vgl. Fil. 1:12).

Enkele van de grootste zendelingen in de wereld werden naar hun zendingsveld geleid door omstandigheden. David Livingstone voelde zich

aanvankelijk geleid om naar China te gaan en volgde een medische opleiding om zich op dat land voor te bereiden. Toen hij klaar was om te gaan, was China “gesloten” vanwege de opiumoorlog. Het Londens Zendingsgenootschap stelde hem voor naar West Indië te gaan. Hij wees het af om reden dat daar al veel dokters waren. Uiteindelijk, via contact met de pionier zendeling Robert Moffat, ging Livingstone naar Afrika.

Adoniram Judson voelde zich geroepen als zendeling naar India te gaan en vertrok uit Amerika daar naartoe. Toen hij aankwam kreeg hij geen toestemming om te blijven. Terwijl hij in Madras was, werd hem gezegd dat hij het land op een bepaalde datum moest verlaten. Hij werd daarom gedwongen het enige schip te nemen dat voor die datum Madras verliet. De boot ging naar Birma en Judson bracht de rest van zijn leven daar door.

Het werk dat deze beide mannen voor God gedaan hebben in die landen toont duidelijk aan dat het God was die de omstandigheden zo geleid had dat ze daar naartoe gingen.

God kan ons tegenhouden op wegen te gaan die Hij niet voor ons gekozen heeft door ons ziek te maken of een trein te doen missen, of een afspraak of een interview. Teleurstellingen kunnen Zijn gelegenheden voor ons worden als wij onder Zijn Heerschappij leven. Als we iets waar we erg naar uitgekeken en voor gebeden hebben, niet ontvangen, kunnen we er zeker van zijn dat God iets beters voor ons heeft.

Doordat ik een keer een trein miste en te laat met vertraging arriveerde, had ik een kans om tot een ziel in nood te spreken, die zijn hart diezelfde avond voor de Heere opende. Een andere keer werd ik overgeplaatst naar een schip (ik werkte bij de marine) dat me niet aanstond, en dat was Gods middel om me met een jonge Hindoe matroos in contact te brengen, die zijn leven aan de Heere gaf en gedoopt werd. God vergist Zich niet. Hij is een voorzienig God. We kunnen Hem vertrouwen dat Hij de omstandigheden zo maakt dat ze tot Zijn eer en voor ons bestwil zijn.

Wij kunnen God soms vragen om Zijn wil bekend te maken door omstandigheden te veranderen, als we een obstakel op ons pad aantreffen. Toen de Heere me riep om mijn baan als officier bij de Indiase marine op te geven, schreef ik een ontslagverzoek en deze werd prompt door het hoofdkantoor van de Marine afgewezen. De omstandigheden waren dus tegenstrijdig met wat ik ervoer als het getuigenis van de Heilige Geest in mij. Ik bad dat de Heere de omstandigheden wilde veranderen en mij vrij maken van mijn verplichtingen bij de Marine, en zo Zijn roeping bevestigen. Ik heb drie keer gevraagd om toestemming mijn opdracht neer te leggen. Uiteindelijk, na twee jaar, kon ik eruit stappen. Het werd me toen duidelijk dat de oorspronkelijke belemmering van de satan kwam. Maar God kwam tussenbeide om mijn geloof in Zijn totale Heerschappij over overheden en aardse machten te versterken en mij meer van Zijn wegen te leren.

Hij is inderdaad degene die de sleutel van elke deur heeft. Als Hij een deur opent, kan niemand die sluiten en als Hij een deur sluit, kan niemand die openen (Op. 3:7). Zelfs het hart van een koning kan door God in elke richting omgebogen worden (Spr. 21:1, zie ook Ezra 6:22).

God kan ons ook in strijd met de omstandigheden leiden. Toen de eerste golf van vervolging Jeruzalem trof, liepen de apostelen niet hard weg, maar baden om vrijmoedigheid. God vervulde hen met Zijn Geest en deed Jeruzalem beven toen Zijn macht geopenbaard werd, want de tijd was nog niet gekomen dat de discipelen verstrooid zouden worden (Hand. 4:29-33; 5:11-14).

Toen Filippus uit Samaria weg moest naar de woestijn, was dat in strijd met de omstandigheden, die zijn bediening in Samaria nodig maakten, waar hij van veel nut was (Hand. 8:26).

Omstandigheden zijn dus niet altijd een aanwijzing van Gods wil. Er moet altijd gekeken worden in hoeverre ze samengaan met het innerlijk getuigenis van de

Heilige Geest in onze geest en in Zijn Woord, en daaraan onderworpen worden. God verwacht niet dat Zijn kinderen als pionnen door de omstandigheden heen en weer geschoven worden. Hij is de Heere van de omstandigheden en Hij wil dat Zijn kinderen delen in Zijn Heerschappij daarover.

Is het goed om God te vragen Zijn wil door een teken duidelijk te maken? Het Oude Testament geeft enkele voorbeelden van mannen die God om een teken vroegen waardoor Hij Zijn wil kenbaar zou maken. Abrahams knecht vroeg om een teken en vond zo de bruid die God voor Izak gekozen had (Gen. 24:10-27). Gideon vroeg God om Zijn wil te bevestigen door een teken. De volgende avond vroeg hij God om het teken om te draaien. God antwoordde bij beide gelegenheden en bevestigde Zijn wil (Richt. 6:36-40). De bemanning van het schip waar Jona op zat, wierp het lot om uit te vinden wie de oorzaak van de storm was. God antwoordde (Jona 1:7). Het lot werpen werd ook bij andere gelegenheden gedaan (Joz. 7:14; 1 Sam. 10:20; 1 Sam. 14:41-44; vgl. Spr. 16:33).

In het Nieuwe Testament is er slechts één voorbeeld waarin mensen God om een teken vragen om daardoor Zijn wil bekend te maken (Hand. 1:23-26). Merk op dat er na de komst van de Heilige Geest geen enkel geval meer genoemd wordt dat gelovigen Gods wil leren kennen door een teken. Dit lijkt een aanwijzing dat het niet langer Gods normale manier is om Zijn leiding bekend te maken. In het Oude Testament, toen de Heilige Geest nog geen woning gemaakt had in de gelovige, was het zinvol, maar nu niet langer.

God kan Zijn wil bevestigen of onze zwakke geest bemoedigen met een teken nu en dan. Alleen wanneer andere methoden van leiding kennelijk niet duidelijk zijn, mogen we God om een teken bidden. Maar we moeten zelfs bidden over het soort teken waar we om zullen vragen. We mogen tekenen niet gebruiken als een middel om onze eigen wil door te drijven. We moeten God bijvoorbeeld niet vragen om een wonder als teken, als onze werkelijke bedoeling is een excuus te hebben om de weg niet te gaan waarvan wij weten dat Hij die voor ons bedoeld heeft. Tegelijkertijd moeten we God niet vragen om iets zo gewoons dat het in feite helemaal geen teken is, alleen maar een excuus om onze eigen weg te gaan.

We moeten ons ook hoeden voor de manier waarop sommige christenen God om een vers als teken vragen. Ze sluiten hun ogen, openen de bijbel en waar die openvalt wijzen ze met hun vinger een vers aan. Die methode kan ons op het verkeerde spoor zetten en is in elk geval dwaas. De bijbel is geen toverboek!

Om alleen af te gaan op een teken is volkomen onbijbels. We moeten ook niet vergeten dat het vragen om een teken een kenmerk is van geestelijke onvolwassenheid. We moeten dat zo spoedig mogelijk ontgroeien.

Het advies van andere gelovigen

Het Nieuwe Testament legt grote nadruk op de noodzaak dat gelovigen samen als leden van één lichaam functioneren. Geen enkel lid kan onafhankelijk functioneren; iedereen is afhankelijk van anderen om te kunnen overleven. Het is daarom alleszins redelijk om te verwachten dat God zelfs in het geven van leiding grote waarde hecht aan de gemeenschap van de gelovigen. Hij heeft dat bedoeld als een beveiliging ertegen dat we Zijn volmaakte wil zouden missen.

Zelf kunnen we vaak niet alle voor- en nadelen zien van een bepaalde stap. Het advies van andere godvruchtige mensen is van onschatbare waarde om ons de beslissing die we nemen, van verschillend oogpunt uit te doen bezien. Dit is vooral noodzakelijk als we een uiterst belangrijke beslissing onder ogen moeten zien. Als wij door trotse zelfingenomenheid dit door God bepaalde middel van leiding negeren, zullen we verlies lijden. De bijbel zegt: "De overwinning ligt in de veelheid van raadgevers ... Plannen komen tot stand door beraad ... Het onderricht van de

wijze is een bron des levens, om de strikken des doods te ontwijken ... De weg van de dwaas is recht in zijn ogen, maar wie naar raad luistert is wijs ..." (Spr. 24:6; 20:18; 13:14; 12:15).

We moeten echter twee extremen vermijden. Het ene is dat je volledig onafhankelijk bent van het advies van godvruchtige mensen. Het andere is dat je zo volledig afhankelijk bent van hun advies, dat je het zondermeer accepteert als Gods volmaakte wil. Als we een van deze beide extremen volgen, zullen we of op een dwaalweg komen, of ons hele leven geestelijk beperkt blijven. Hoe graag God ook wil dat we raad vragen aan medegelovigen, Hij verwacht niet dat we slaafs hun advies opvolgen – ook al zijn het godvruchtige mensen.

De bijbel geeft ons de waarheid altijd in volkomen balans. Helaas heeft de mens de neiging om door te slaan naar een uiterste. Op deze wijze zijn er veel dwalingen in het christendom binnengeslopen.

In het Oude Testament wordt dit evenwichtige standpunt duidelijk beschreven in 1 Koningen 12 en 13. In hoofdstuk 12 had de jonge koning Rehabeam het advies van de godvruchtige oudsten moeten opvolgen in plaats van te luisteren naar jonge mannen zoals hijzelf. Omdat hij dat niet deed, verhaastte hij de scheuring van zijn koninkrijk. In hoofdstuk 13 had de jonge profeet *niet* moeten luisteren naar het advies van de oudere profeet (vgl. Job 32:9). Omdat hij dat wél deed, kostte hem dat zijn leven.

In het Nieuwe Testament zien we deze balans in het leven van de apostel Paulus. In Handelingen 13:1-3 zien we hoe God Paulus geroepen heeft voor zendingswerk. Maar God openbaarde Zijn wil voor Paulus tegelijk ook aan zijn medewerkers. Wat God persoonlijk tot Paulus gesproken had werd zo door de anderen bevestigd. Aan de andere kant zien we in Handelingen 21:1-15 hoe Paulus het advies van al zijn medegelovigen (en zelfs hun profetieën) verwerpt. Hij ging in de richting die *hij* ervoer als Gods wil voor hem. God bevestigde later dat zijn gaan naar Jeruzalem juist was geweest (Hand. 23:11).

Bij een andere gelegenheid ging Paulus, aan het begin van zijn christenleven, naar Arabië nadat hij volledig zelf Gods wil ontdekt had, zonder iemand om raad te vragen (Gal. 1:15-17).

Deze voorbeelden uit Gods Woord laten zien dat we bij sommige gelegenheden aandacht moeten schenken aan het advies van godvruchtige mensen en bij andere gelegenheden misschien moeten ingaan tegen het advies van dezelfde mensen en bij weer andere gelegenheden moeten we niemand om raad vragen. In ieder geval, of wij nu het advies van anderen aanvaarden of verwerpen of helemaal geen advies vragen, *de uiteindelijke beslissing blijft altijd de onze*, want wij zijn persoonlijk verantwoordelijk aan God schuldig voor onze beslissingen. Het advies van een man van God kan van onschatbare waarde zijn, maar het is nooit onfeilbaar.

Michael Harper schrijft in zijn boek "Prophecy – a Gift for the Body of Christ": "Profetieën die andere mensen vertellen wat ze moeten doen, moeten met groot wantrouwen bekeken worden. Nergens wordt aangegeven dat leiding door profetie wordt gegeven. Aan Paulus werd gezegd wat er met hem gebeuren zou als hij naar Jeruzalem zou gaan, maar er werd niets gezegd over wel of niet gaan. Zijn vrienden mogen hem dan geadviseerd hebben om niet te gaan, maar dit was geen onderdeel van de profetie. Agabus voorspelde een hongersnood, maar zijn profetie gaf geen instructies over wat er aan gedaan moest worden. Over het algemeen wordt leiding in het Nieuwe Testament rechtstreeks aan de persoon gegeven, niet door een ander persoon, zoals dat in het Oude Testament gebruikelijk was. Cornelius kreeg bijvoorbeeld van een engel te horen dat hij Petrus moest laten komen (Hand. 10:5). Petrus zelf hoorde via een andere onafhankelijke weg dat hij met hen mee moest gaan (Hand. 10:20)."

In zijn boekje "Guidance" schrijft James McConkey: "Vlees en bloed konden de Christus niet aan Simon Petrus openbaren (Mat. 16:17). Evenmin kunnen ze de

dingen van Christus aan ons openbaren. Het doet er ook niet toe of het ons eigen vlees en bloed is of dat van een ander. Want vlees en bloed van iemand anders heeft dezelfde zwakheden en fouten als het onze. Bovendien ontdekt de mens die op zijn vrienden vertrouwt voor zijn leiding, dat de verschillende adviezen die ze geven hem nog meer in verwarring brengen. Bovendien is het een goddelijk principe dat God Zijn plannen voor jouw leven niet aan een ander openbaart. De bestraffing van Christus aan het adres van Petrus, die wilde weten wat Zijn wil voor Johannes was, is het duidelijkste bewijs hiervan (Joh. 21:22). Je kunt het kleine kindje helpen met lopen als het zijn eerste stapjes zet. Maar als het ooit zal leren om alleen te lopen, komt er een tijd dat het jouw hand helemaal los moet laten en ophouden nog langer afhankelijk van je te zijn. De gelovige die wil leren wandelen met God moet dezelfde les leren. En als een klein kindje het leert ten koste van enkele valpartijen, zo moet ook de christen het leren ten koste van enkele fouten. Het is beter om het op die manier te leren dan helemaal niet. De prijs van een paar blunders is niet te hoog voor zo'n schat als een wandel alleen met God, op de plaats van zijn eigen door God gegeven leiding. Heeft God dan geen plaats voor je christenvrienden op dit punt van leiding? Zeker wel. Aanvaard alle hulp, alle licht op Gods Woord, alle ervaring van anderen die je maar kunt krijgen. Dat houdt in dat je de *feiten* van anderen kunt krijgen, maar je moet zelf je *beslissingen* nemen. Want als wij tot een beslissing moeten komen, kunnen wij niet voorbijgaan aan het persoonlijke, geduldige wachten op God alleen, waardoor we de kostbaarste lessen van Zijn leiding leren.”

Niettemin moeten we onze eigen leiding herhaaldelijk checken als wij tegen het advies van volwassen gelovigen moeten ingaan, en zeker zijn dat het inderdaad God is die ons leidt. Dat moeten we in het bijzonder doen als we heel belangrijke beslissingen nemen.

De stem van de Heere

Op de berg der verheerlijking werd Petrus door God bestraft, omdat hij probeerde de Heere Jezus op hetzelfde niveau te plaatsen als Mozes en Elia. Deze mannen waren inderdaad Gods spreekbuizen in het Oude Testament, maar er brak een nieuw tijdperk aan en Petrus moest dat inzien. In dit nieuwe verbond zou er maar één spreekbuis zijn – “Deze is mijn Zoon ... de Geliefde. Hoort naar Hem” (Marc. 9:7). En toen de discipelen rondkeken, “zagen zij niemand meer bij zich dan *Jezus alleen*”. Het is de stem van de Heere die we uiteindelijk moeten horen, wat voor andere middelen God ook mag gebruiken om tot ons te spreken.

Watchman Nee schrijft in zijn boek “What shall this man do?": “Christendom houdt altijd een persoonlijk kennen van God in, door Zijn Geest, en niet *slechts* het kennen van Zijn wil door middel van een mens of een boek ... We hebben dus vandaag de dag het geschreven woord, vertegenwoordigd door Mozes, en we hebben de levende menselijke boodschapper, vertegenwoordigd door Elia die de dood nooit heeft gemaakt. Deze twee gaven van God aan iedere gelovige behoren tot de belangrijkste factoren voor de opbouw van ons christelijk leven: het boek van God in onze hand om ons te onderwijzen, en de vriend die dicht bij de Heere leeft en die ons dikwijls duidelijk kan maken wat de Heere hem heeft getoond. Het boek heeft altijd gelijk; de raad van een vriend dikwijls. We hebben Gods boek nodig en ook Gods profeten. We mogen geen van beide veronachtzamen. Maar de les van dit voorval op de berg der Verheerlijking is zeker dat noch de wet, noch de profeten de plaats van de levende stem van God in ons hart kunnen vervangen.

Laten we het niet wagen Gods boodschappers te verachten. Telkens opnieuw hebben we de indringende oproep van een waarlijk profetisch gesproken woord of de kalme rust van een geestelijk rijpe onderwijzing nodig. Maar we geven ons niet totaal en exclusief over aan de openbaring die komt door middel van heilige mannen

Gods, hoe goed die op zichzelf is. We behoren te luisteren naar de stem van de Heere zelf, en Hem alleen te volgen.

Nog minder mogen we het wagen Gods geschreven woord te verachten. De geïnspireerde Schrift is van vitaal belang voor ons leven en onze groei. We kunnen en durven het niet doen zonder de Schrift. Niettemin zijn er onder ons die het gevaar lopen dat ze meer naar de letter van het woord kijken dan naar Jezus Christus zelf. Wat de Bijbel zegt, moeten we ook geheel en al doen, en God zal ons ervoor eren. Maar als we verder gaan, en de Bijbel tot zo'n positie verheffen dat ons gebruik ervan in tegenspraak komt met het Heer-zijn van Christus zelf, dan lopen we tragisch genoeg het risico dat we *Hem* niet leren kennen. ...

(Christendom) vraagt om een persoonlijke kennis van de wil van God, die samengaat met deze andere van God gegeven hulpmiddelen, maar er niet mee ophoudt.”

Het geheim van leiding schuilt in het horen van de stem van de Heere.

Samenvatting

1. De Heilige Geest leidt ons door het onderricht van de bijbel als wij Zijn wil zoeken
 - a) Op veel punten heeft de bijbel al geopenbaard wat Gods wil is.
 - b) God kan Zijn leiding bevestigen door onze dagelijkse bijbellezing. Maar dit mag nooit de enige basis voor leiding op welk punt ook zijn.
2. De Heilige Geest spreekt vaak door het getuigenis van de omstandigheden.
 - a) God kan omstandigheden gebruiken zowel om de leiding die we ontvangen hebben te bevestigen als wel het nemen van een verkeerde stap te voorkomen.
 - b) Maar Satan kan de omstandigheden ook tot op zekere hoogte bepalen. Ze zijn dus niet altijd een aanwijzing van Gods wil.
 - c) God kan ons soms leiden in strijd met de omstandigheden. We kunnen God ook vragen Zijn wil te openbaren door de omstandigheden te veranderen.
 - d) God kan soms Zijn leiding aan ons bekend maken door middel van een teken. Vragen om een teken is echter een teken van geestelijke onvolwassenheid en we moeten zo snel mogelijk deze toestand ontgroeien.
3. De Heilige Geest kan ook tot ons spreken door adviezen van andere gelovigen.
 - a) God heeft deze voorziening gemaakt om ons te bewaren voor het missen van Zijn wil.
 - b) Het advies van godvruchtige mensen zal ons in staat stellen andere aspecten van een bepaalde zaak te zien, die we nog niet in overweging genomen hadden.
 - c) Er zijn sommige gelegenheden waarbij we aandacht moeten schenken aan het advies van godvruchtige mensen, andere gelegenheden waarbij we tegen het advies van diezelfde mensen moeten ingaan en nog weer andere waarbij we niemand hoeven te raadplegen.
 - d) Wij moeten ons nooit alleen door het advies van andere gelovigen laten leiden. De uiteindelijke beslissing moet *altijd de onze zijn*. Maar als wij tegen het advies van godvruchtige mensen moeten ingaan, dienen we onze leiding te checken en nog eens te checken.
4. Wat voor middelen God ook gebruikt, het allerbelangrijkste is toch *Zijn* stem te horen.

DE ROEPING VAN ONS BEROEP

Eén van de eerste grote problemen waar jonge mensen mee geconfronteerd worden, is te weten welk beroep God hun wil geven om de kost te verdienen.

Gods volmaakte wil hierbij is niet alleen belangrijk voor degenen die overwegen in christelijk werk te gaan, maar voor iedere gelovige. Zoals we besproken hebben in hoofdstuk één heeft God een beroep voor elk van Zijn kinderen gepland. Het is daarom van het grootste belang dat we proberen te ontdekken wat dat is. Als het Gods roeping voor jou is om leraar op een school te zijn, zou het ongehoorzaamheid zijn als je dominee werd. Het zou dwaasheid zijn als zendeling naar een vreemd land te gaan als God wilde dat je thuis bleef. Maar evenzo, verspil je leven niet door thuis te blijven als God je als pionier evangelist wil uitzenden naar hen die nog nooit het goede nieuws gehoord hebben.

Het beroep van Gods keuze

Niettemin behoort elke gelovige een fulltime getuige van de Heere Jezus Christus te zijn, ook al is hij niet fulltime betrokken bij christelijk werk. Een christen arts werd eens naar zijn beroep gevraagd en hij zei: “Mijn beroep is getuige te zijn van de Heere Jezus Christus en zielen tot Hem te brengen. Ik werk als arts om de onkosten te betalen.” Dat is de juiste instelling.

Als ons beroep in dit licht gezien wordt, hoeven we niet bang te zijn dat we Gods wil missen. Pas als carrière maken en zoeken naar prestige onze keuze beïnvloedt, komen we op een verkeerd spoor.

Hoe moet een jong gelovige te werk gaan om Gods wil te vinden op dit terrein? Als de mogelijkheid om een carrière te kiezen nog steeds open is, moet hij kijken wat zijn intellectuele mogelijkheden zijn en nagaan welk beroep het meest geschikt voor hem is. Hij moet alleen een beroep uitzoeken na veel gebed. Als er na gebed geen enkele weerhouding is in zijn geest, kan hij de volgende stap zetten en het beroep overwegen waar hij het meest geschikt voor is. Hij moet zich nooit laten pressen tot een beroep dat iemand anders voor hem uitgezocht heeft.

Degenen die al studeren zijn wat beperkter in hun keuze. Ze hoeven niet bang te zijn dat ze misschien Gods wil gemist hebben. God is soeverein en grijpt in ons leven in als wij nog onwetend zijn van Zijn wegen. Hij legt Zijn hand op ons en bestuurt onze weg, zonder dat wij het zelf weten, lang vóórdat we tot volle overgave komen. Hij houdt ons pas verantwoordelijk nadat Hij tot ons gesproken heeft.

De plaats van Gods keuze

Tijdens zijn scholing moet een gelovige veel bidden dat God hem de juiste informatie zal geven over eventuele banen en contacten met de juiste personen en bedrijven, zodat hij na zijn studie naar de plaats van Gods keuze kan gaan. Hij moet voortdurend de woorden van onze Heere in Mattheüs 9:37 in gedachten houden: “De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig.” In gehoorzaamheid aan het bevel van de Heere in Johannes 4:35, moet hij proberen details van het werk van God te krijgen in verschillende delen van zijn land en van de wereld. Hij moet bereid zijn daarheen te gaan waar de Heere hem nodig heeft – hetzij als leraar, verpleegster, ingenieur, of wat zijn beroep ook mag zijn. Het is een schande dat

zovelen uit zijn op persoonlijk gemak en geen hart hebben voor de verspreiding van het evangelie en de redding van zielen.

Dan moet hij advies en gebed vragen aan oudere gelovigen (in zijn eigen gemeente of elders), die geïnteresseerd zijn in hem en zich bewust zijn van de situatie op het gebied waarin hij werk zoekt. Hij moet ook proberen te verstaan wat God tegen hem zegt door zijn omstandigheden. Met al deze informatie moet hij, als de tijd van beslissing dichterbij komt, proberen vast te stellen wat de Heilige Geest zegt in zijn eigen geest. Uiteindelijk moet hij zijn beslissing baseren op dit getuigenis van de Geest in zijn hart en erop vertrouwen dat God hem zelfs dan kan doen omkeren voor het geval hij het mis heeft.

De bediening van een christen in de zending

We willen iets zeggen over de bediening van een christen en buitenlandse zending. God roept slechts een klein percentage gelovigen tot zo'n bediening, net zoals Hij in Israël maar één van de twaalf stammen riep tot de tempeldienst. Maar Hij verwacht dat al Zijn kinderen bereidwillig zijn, als Hij hen zou roepen. Elke gelovige moet daarom deze roeping overwegen en met zijn hele hart nagaan of God hem wel of niet tot zo'n bediening roept.

Iemand die in zijn thuisland blijft of een gewoon beroep heeft, moet evengoed zeker zijn dat God hem daar wil hebben. De roeping tot evangelist is niet geestelijker dan de roeping tot ingenieur of accountant. Het is niet geestelijker God in het buitenland te dienen dan in je eigen land. Het belangrijkste is dat je bent *wat* God voor je bedoelt en daar bent *waar* Hij jou wil hebben. Hij vraagt gehoorzaamheid in plaats van offerande (1 Sam. 15:22).

Een beslissing om in fulltime christelijke dienst te gaan, moet heel nuchter genomen worden, niet in de emotioneel geladen sfeer van een samenkomst of onder druk van een mens. Haastige beslissingen worden meestal later betreurd. God geeft ons altijd ruimschoots de tijd om zeker te zijn van Zijn wil voordat wij beslissen.

De roep tot een puur christelijke bediening is moeilijk te omschrijven. Zoals met alle leiding komt deze voor verschillende mensen in verschillende vormen. In zeldzame gevallen kan deze roep komen in een visioen of door een hoorbare stem. Esther Butler, pionier zendelinge in China in de eerste helft van de twintigste eeuw, zei dat toen God haar tot dit werk riep, ze in een visioen een drukke Chinese straat zag. Later, bij aankomst in Nanking, herkende ze duidelijk de gezichten en plaatsen.

Voor anderen is de roeping gekomen als een innerlijke drang, die louter gebaseerd was op geheiligde logica. John G. Paton ging van Schotland naar de zuidelijke eilanden van de Stille Oceaan als zending, omdat hij vond dat de mensen daar minder gelegenheid hadden om het evangelie te horen dan die in Schotland. James Gilmour ging naar Mongolië, omdat hij zei dat hij geen roeping ontvangen had om in zijn eigen land te blijven. Wat zij in deze landen voor God deden toont duidelijk aan dat ze in Gods volmaakte wil voor hun leven leefden.

Welke vorm de roeping heeft is onbelangrijk. Maar degene die fulltime in het werk van de Heere gaat, kan zich geen onzekerheid over zijn roeping permitteren. Hij kan zichzelf niet aanwerven en een ander kan dat ook niet. Dat voorrecht blijft altijd alleen in de hand van God.

In de meeste gevallen wordt de roeping tot christelijk werk of tot de zending door God bevestigd door omstandigheden en door met de Geest vervulde gelovigen. Maar soms kunnen er uitzonderingen op deze regel zijn, want we kunnen God niet binden aan een vast patroon. Toch zijn er een aantal richtlijnen: God roept degenen die actief zijn in Zijn werk in hun gewone beroep. Hij spreekt alleen tot hen die

graag Zijn getuigen willen zijn in hun huidige omstandigheden. Hij is een beloner van hen die Hem ijverig zoeken.

We moeten ook bedenken dat de roeping van God niet iets statisch is. God kan je een tijdlang in puur christelijk werk leiden, en je dan leiden om Zijn getuige in een gewoon beroep te zijn. Hij kan je als zending naar een ver land sturen en je daarna terugbrengen om voor Hem in je thuisland te werken, of andersom. Wij moeten bereid zijn met God mee te gaan als situaties en omstandigheden veranderen en niet gebonden blijven aan tradities en de mening van mensen.

Of we nu een gewone baan hebben of alleen geestelijk werk doen, in ons eigen land of ver weg, onze roeping is in alle gevallen een dienstknecht van God te zijn. De aard en sfeer van het werk kan verschillen, maar wij zijn allemaal geroepen om de Heere op waardige wijze te vertegenwoordigen voor anderen en hen tot de kennis der zaligheid te brengen. God heeft een speciale plaats in Zijn enorme wijngaard voor jou. Zoals een Engels lied zegt: “Daar is een werk voor Jezus dat niemand anders dan jij kunt doen.” Het is jouw verantwoordelijkheid om uit te vinden wat dat is en erop toe te zien dat je het uitvoert. “Let erop, dat u de bediening die u in de Heere hebt ontvangen, ook vervult” (Kol. 4:17 Vh. vertaling).

Samenvatting

1. God heeft een specifieke roeping voor jou. Het is je plicht die te vervullen.
2. Elke gelovige, ongeacht zijn beroep, is geroepen om een fulltime getuige te zijn van de Heere Jezus.
3. Een jong iemand die Gods leiding zoekt wat betreft zijn beroep, moet zich voorbereiden voor dat waar hij het meest geschikt voor is, als hij geen aanwijzing van God krijgt die daartegenin gaat.
4. Als hij een baan zoekt, moet hij informatie zien te krijgen over wat er nodig is in Gods werk op verschillende plaatsen. Hij moet veel bidden en nadat hij andere gelovigen geraadpleegd heeft en zijn omstandigheden in beschouwing heeft genomen, moet hij zich laten leiden door het innerlijk getuigenis van de Heilige Geest.
5. Niemand moet christelijk werk of zendingswerk gaan doen zonder een duidelijke roeping van God.
6. De roeping van God is iets dynamisch. We moeten bereid zijn om van werk te veranderen wanneer en zoals Hij roept.

ENKELE SLOTOVERWEGINGEN

Het moet de lezer nu wel duidelijk zijn dat er geen volmaakte formule bestaat voor onfeilbare leiding. Als we Gods wil willen zoeken komen we heel vaak in verwarring. God laat dit toe, zodat we Hem inniger zoeken en op die manier meer Zijn gedachten leren kennen en meer van Zijn leven ontvangen.

God gebruikt tijden van onzekerheid ook om onze motieven te ziften. Als we onzeker zijn over Gods wil, dienen we onszelf te onderzoeken of we wel voldaan hebben aan de voorwaarden voor Zijn leiding (hoofdstuk twee).

God gebruikt verwarring ook wel om ons geloof te oefenen en te sterken. “Wie onder u vreest de Heere, wie hoort naar de stem van Zijn knecht (de Heere Jezus)? Wanneer hij in diepe duisternis wandelt, van licht beroofd, vertrouwe hij op de naam des Heeren en steune op zijn God” (Jes. 50:10). Daarom hoeft het ons niet te verbazen of te ontmoedigen als we in situaties komen die ons perplex doen staan. Zelfs de apostel Paulus was vaak “om raad verlegen, maar niet radeloos” (2 Kor. 4:8). Soms laat God ons Zijn wil pas vlak voor een beslissing zien; Hij laat ons misschien eerst lange tijd wachten.

Hoe dan ook, Hij laat ons alleen de volgende stap zien bij elke fase. Hij leidt ons stap voor stap omdat Hij wil dat wij dag aan dag afhankelijk van Hem zijn en door geloof wandelen en niet door aanschouwen. Wanneer Hij ons maar één stap tegelijk doet zien, zijn wij genoodzaakt op Hem te leunen. Bovendien, als God ons de hele toekomst zou laten zien, zouden wij Hem waarschijnlijk niet volledig gehoorzamen. En daarom laat Hij ons maar één stap tegelijk zien, en maakt ons heel geleidelijk aan gewillig om heel Zijn wil te doen. Om Gods wil te vinden is daarom alles wat we moeten doen de volgende stap te zetten die God ons laat zien. Als we dat doen, zullen we ontdekken dat God stukje bij beetje Zijn plan ontvouwt.

Er is een oude Chinees spreekwoord dat zegt: “Een reis van duizend mijl begint met één enkele stap.” Abraham ging uit zijn vaderland zonder te weten waar hij uiteindelijk naartoe ging. Hij wist alleen dat God hem leidde (Hebr. 11:8). Hij gehoorzaamde God bij elke stap en God stelde hem niet teleur. Niemand die net als Abraham God volgt, hoeft bang te zijn dat hij teleurgesteld wordt.

Bevrijding van besluiteloosheid

Heel vaak zullen we een stap vooruit moeten doen terwijl we nog steeds niet *volkomen* zeker zijn van Gods wil. Ook dit hoort bij de discipline van een wandel door *geloof*, want zekerheid kan soms gelijk zijn aan een wandel in aanschouwen. God geeft ons soms duidelijke zekerheid om ons te bemoedigen, zodat we niet verslappen. Maar heel vaak verwacht Hij van ons dat wij voorwaarts gaan *zonder* zichtbare blijken van Zijn goedkeuring. Als we naar ons beste weten de leiding van de Geest hebben vastgesteld, moeten we doorgaan zonder eindeloos te wachten. De bijbel zegt: “Het hart des mensen overdenkt zijn weg, maar de Heere bestiert zijn gang” (Spr. 16:9), of zoals een vrije vertaling zegt: “Wij moeten plannen maken, terwijl we op God rekenen dat Hij ons leidt.” Als we later op zulke beslissingen terugkijken, ontdekken we dat God ons, ondanks de vaagheid van onze visie, niet heeft doen dwalen. Met andere woorden, hoewel er veel onzekerheid was toen we *vooruit* probeerden te kijken, is er veel zekerheid en vreugde als we *terug* kijken.

J. Oswald Sanders zegt in zijn boek “Spiritual Leadership”: “Wie geen positie van leiderschap innemen, hebben misschien gedacht dat meer ervaring en een langere wandel met God het gemakkelijker zouden maken Gods wil te ontdekken in verwarrende situaties. Maar het omgekeerde is vaak het geval. God behandelt de

leider als een volwassene en laat meer en meer over aan zijn geestelijk onderscheidingsvermogen en geeft minder zichtbare en tastbare blijken van Zijn leiding dan in vroegere jaren.”

Hudson Taylor, stichter van de China Inland Mission, heeft eens met betrekking tot leiding gezegd dat de dingen in zijn jonge jaren zo helder en duidelijk tot hem kwamen. “Maar”, zei hij, “nu ik ouder ben en God me meer en meer gebruikt heeft, lijkt ik vaak op iemand die in de mist loopt. Ik weet niet wat ik moet doen.” Toch, als hij een beslissing genomen had, eerde God zijn vertrouwen altijd.

Als wij een stap zetten in onzekerheid en de weg van Gods volmaakte wil missen, kunnen we Hem vertrouwen dat Hij ons weer op het rechte spoor zet. De belofte in Jesaja 30:21 luidt: “En wanneer gij rechts of wanneer gij links zoudt willen gaan, zullen uw oren achter u het woord horen: Dit is de weg, wandelt daarop.” God kan de omstandigheden zo leiden dat ze onze weg veranderen als we uit de koers zijn geraakt. Maar we moeten niet passief blijven zitten, in afwachting van een spectaculaire leiding voor elke stap. Een schip kan veel sneller omgewend worden als het vaart dan wanneer het stilligt.

In Handelingen 16:6-10 proberen Paulus en Silas naar Asia te gaan, niet als gevolg van een duidelijke leiding van de Heere, maar wel met het verlangen Gods wil te doen. Ze werden daarin verhinderd – misschien wel door omstandigheden die God zo geleid had. Vervolgens probeerden ze naar Bithynië te gaan. Opnieuw werden ze tegengehouden. Maar omdat ze actief Gods wil zochten en niet passief wachtten op leiding, leidde Hij hen uiteindelijk naar de plaats van Zijn keuze – Macedonië.

In de kleinere details van het dagelijkse leven is leiding niet noodzakelijk een kwestie van voortdurend bewust vragen. Het is een zaak van wandelen in de Geest. Een goede relatie met de Heere leidt tot een goede wandel. In zulke kleine details is de leiding van God niet iets waar we ons de hele tijd bewust van hoeven te zijn. We zijn er ons misschien helemaal niet bewust van. Het is onze basisrelatie met de Heere die doorslaggevend is, want leiding is een geestelijk iets en niet een mechanische techniek.

Bevrijding van spijt

Spijt over fouten uit het verleden kunnen de gedachten van sommigen van ons kwellen. Misschien hebben we Gods wil op een bepaald punt gemist en kunnen dat nu niet meer herstellen. Maar spijt heeft geen zin, want het neemt al onze geestkracht weg en maakt dat wij totaal ongeschikt zijn voor elk werk voor God. Fouten moeten we belijden aan God die getrouw is om ons te vergeven en ons meteen te reinigen (1 Joh. 1:7,9). Hij heeft ook beloofd onze vroegere zonden niet meer te gedenken (Heb. 8:12). Als God niet blijft hameren op ons verleden, dan hoeven wij ons er niet door te laten kwellen. Daarom moeten we die fouten eens voor altijd de rug toekeren. Het is misschien niet mogelijk de blunders recht te zetten, maar we kunnen de Heere vragen om de rest van ons leven voor Zijn heerlijkheid te gebruiken.

David is heel diep gevallen toen hij zondigde met Bathseba en daarna haar man Uria vermoordde. Toch kwam hij tot God terug in verbrokenheid en berouw, in plaats van de rest van zijn leven met spijt en wroeging te leven. Hij aanvaardde Gods vergeving en leefde daarna tot eer van God. De Heilige Geest vermeldde later dat David zolang hij leefde niet was afgeweken van Gods geboden, behalve in de zaak van de Hethiet Uria (1 Kon. 15:5). Als David zich had laten plagen door wroeging, zou hij alleen de Heere nog meer verdriet gedaan hebben. Zij die leven met een voortdurende wroeging voegen alleen maar fout bij fout. We moeten de

fouten van het verleden vergeten en ernaar jagen Gods wil te doen (vgl. Fil. 3:13,14). God kan ons de jaren vergoeden die verloren zijn gegaan (Joël 2:25).

Een andere verzoeking is dat we piekeren over een beslissing uit het verleden, waarvan wij indertijd overtuigd waren dat het de wil van God was, maar waar we nu aan twijfelen. Misschien heeft die beslissing ons in moeilijkheden gebracht. Of we zijn ons nu bewust van feiten die, als we die toen geweten hadden, tot een andere beslissing geleid zouden hebben. Het principe dat we nooit mogen vergeten is: twijfel nooit in de duisternis aan wat God in het licht heeft laten zien. Als we oprecht de wil van God gezocht hebben en een beslissing genomen hebben naar het licht dat we toen hadden, is het niet nodig om nu met spijt terug te kijken. God is geen wrede despoot die er een behagen in schept ons voor de mal te houden. Hij is een liefdevolle Vader, die ons geen steen geeft als wij om brood vragen. Als wij oprecht Zijn wil gezocht hebben, kunnen we er zeker van zijn dat God ingrijpt om ons de juiste beslissing te laten nemen. Zelfs de feiten waarvan wij toen onwetend waren, moet God met een bepaalde bedoeling achtergehouden hebben.

God gaf aan Paulus en Silas in Troas duidelijke aanwijzingen om naar Macedonië te gaan en zij gingen meteen. Toch werden ze al gauw na aankomst in de gevangenis opgesloten met hun voeten in het blok. Ze hadden zich kunnen afvragen of hun besef van leiding wel juist was geweest. Hadden ze hun lot van tevoren geweten, dan waren ze misschien wel nooit uit Troas vertrokken. Maar God gaf hun geen waarschuwing. Hoewel ze in de gevangenis gestopt werden, vertrouwden ze op God. Ze weigerden te twijfelen in de duisternis aan wat God hun in het licht getoond had en bleven Hem loven en prijzen (Hand. 16:8-26). Latere gebeurtenissen toonden duidelijk aan dat ze inderdaad in de wil van God waren. Als we in moeilijkheden komen, is dat op zich geen aanwijzing dat we buiten Gods wil zijn. Als we God vertrouwen gaan we Hem zelfs in de dikste duisternis prijzen zonder enige spijt.

Bevrijding van angst

Vrees voor mensen en omstandigheden kunnen ons Gods wil doen missen. Veel gelovigen laten zich leiden door overwegingen van zekerheid en veiligheid als ze leiding zoeken. Ze hebben het gevoel dat een bepaalde plaats of bezigheid niet veilig is en zelfs gevaarlijk, en sluiten het dan volkomen uit. Maar is er geen plaats of bezigheid in deze wereld volkomen vrij van gevaar, de veiligste plaats in de hele wereld is altijd in het middelpunt van Gods volmaakte wil. We begeven ons alleen in gevaar als we buiten Gods plan zijn. Degene die zijn beslissingen neemt zonder Gods leiding te zoeken, wordt kwetsbaar voor de aanvallen van de satan. Maar “wie in de schuilplaats van de Allerhoogste is gezeten, vernacht in de schaduw van de Almachtige” (Ps. 91:1).

We moeten ook bevrijd worden van de angst om fouten te maken. Iemand die nooit een fout maakt is iemand die nooit iets doet. Wij zijn studenten in Gods school en ongetwijfeld zullen we zo nu en dan in de fout gaan. Maar de Heere is altijd nabij, klaar om dingen recht te zetten. Afgezien van de Heere Jezus zelf, heeft niemand ooit geleerd in Gods volmaakte wil te wandelen zonder veel fouten te maken. De grootste heiligen leerden in de wil van God te wandelen zoals een kind leert lopen – met vallen en opstaan. Het kind dat bang is om te vallen leert waarschijnlijk nooit lopen! We mogen ons nooit door zo'n angst laten weerhouden voorwaarts te gaan. Wandelen in Gods wil mag dan niet gemakkelijk zijn, maar met Hem is het een groot avontuur en Hij heeft beloofd ons vast te houden als wij vallen. “Door de Heere worden de schreden van de man bevestigd ... wanneer hij valt, stort hij niet neder, want de Heere schraagt zijn hand (Ps. 37:23,24).

Tot slot: vergeet niet dat leiding in de eerste plaats een persoonlijke kwestie is tussen jou en God. De manier waarop God iemand anders leidt, hoeft niet de manier te zijn waarop Hij jou wil leiden. De algemene principes zijn voor alle gelovigen hetzelfde, maar de exacte manier waarop verschilt van persoon tot persoon. Je komt alleen maar in verwarring als je dezelfde soort leiding wilt hebben als die je in iemands getuigenis gehoord hebt. Laat het aan God over hoe Hij jou moet leiden. Laat je enige zorg zijn dat je altijd voor Hem beschikbaar bent om te doen wat Hij ook maar verlangt. Het is Zijn zaak om je bewust te maken van Zijn wil en je te sterken om die te volbrengen.

Samenvatting

1. God laat verwarring toe, zodat wij Hem beter leren kennen. Hij schift ook onze motieven en versterkt ons geloof daardoor.
2. In de meeste gevallen moeten we doorgaan, zelfs als we geen volle duidelijkheid hebben over Gods wil, mits we zo goed mogelijk de gedachten van de Geest gezocht hebben. We hoeven niet eindeloos te wachten.
3. We moeten niet terugkijken met wroeging over ons vroegere falen en verkeerde beslissingen.
4. We mogen nooit toelaten dat angst voor gevaar of vrees om een fout te maken ons in voortdurende passiviteit houdt.
5. We moeten het aan God overlaten *hoe* Hij ons zal leiden.